

DIACONIȚA CRISTINA-LILIANA

LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Ateliere de scriere creativă.

Ghid metodic de activități didactice

ISBN 978-973-0-36774-4

TÂRGU JIU

2022

ARGUMENT

GHIDUL METODIC DE ACTIVITĂȚI DIDACTICE cuprinde o serie de propuneri de activități derulate în cadrul atelierelor de scriere creativă ale Clubului IMAGO al Liceului Tehnologic Nr.2 Tg-Jiu. Materialele realizate vin ca urmare a multiplelor implementări la clasă a concursurilor propuse de LECTURIADA ELEVILOR, concurs aflat sub egida ANPRO (Asociația Națională a Profesorilor de Limba și literatura română Ioana Em.Petrescu).

Elevii participanți au bifat cu succes în anul școlar 2021-2022 manifestări precum Concursul Național „*Citește cu mine*” care a inclus etapele „O poezie mai mulți cititori”, „O carte mai mulți cititori” – CĂRȚI DE TOP – RECENZII DE CARTE – Convinge-mă să citesc o carte, dar și Ziua Internațională a Cititului Împreună, Mărțișoare-Istorieare – Mărțișorul Povestaș - Mărțișoare culturale, Ziua Internațională a Poeziei – Ziua Poemului din Cutie, Luna Cititorilor – Nu te supăra, Cititorule! Activitățile au fost descrise și postate pe pagina de facebook a Lecturiadei 2022. Jocul „DE-A ȘCOALA”.

Obiectivele didactice ale activităților au urmărit dezvoltarea competențelor din didactica disciplinei Limba și literatura română, competențe care au vizat înțelegerea mesajului unui text, dezvoltarea gândirii critice, **A ÎNVĂȚA SĂ DAI UN SENS VIETII, A ÎNVĂȚA SĂ FII, A ÎNVĂȚA SĂ FACI, A ÎNVĂȚA SĂ ÎNVEȚI**. Au fost antrenate și alte **competențe**, precum cele de **literație, abilități digitale și creativitatea**.

Toate materialele reprezintă o însumare a eforturilor elevilor de la clasele a IX-a B și a XI-a A.

Coordonator activități,

Prof. Cristina – Liliana Diaconița

(imagine gratuită preluată Pixabay)

CUPRINS:

1. CITEȘTE CU MINE – O poezie mai mulți cititori.....	3-13
2. O carte mai mulți cititori – RECENZII DE CARTE.....	14-23
3. Mărțișoare Istorioare - Mărțișoare culturale.....	23-26
4. Ziua Internațională a Poeziei.....	27-35
5. Luna Cititorilor – Nu te supăra, Cititorule!.....	35-36
6. JOCURI DE UCENICI – DIGISCRIERI.....	37-53
7. Creații Literare – Concursuri Naționale, Regionale.....	54-63

1. Activitatea în marginea textului liric propusă elevilor de la clasele a IX-a și a XI-a a avut drept scop să-i familiarizeze cu o altfel de abordare a construcției lirice, originală față de cea tradițională și să dezvolte atitudini legate de a-și proiecta ca deprindere intelectuală și culturală competența de a citi, a înțelege, precum și cea de a interioriza valorile culturale contemporane, dincolo de orice canon literar.

Pentru o mai bună înțelegere a importanței apropierei de textul liric, am propus valorificarea poeziei autoarei Simona Popescu, punctul de reper constituindu-l proiectul național „Citește cu mine”, derulat în cadrul LECTURIADEI sub egida ANPRO. În plus, am fost inspirată de întrebarea lansată autoarei Simona Popescu într-un interviu acordat și anume, „Mai citesc elevii poezie?”

Termeni-cheie: *poem, încurajare, vis, iubire, adolescență, întrebare, experiență*

Instrumente de lucru: hărți mentale, precum și instrumente digitale, via Internet(link-uri vizionare secvențe film **Dead Poets Society(Cercul poezilor dispăruți),1989, regizat de Peter Weir, actor în rol principal Robin Williams;** facebook, aplicații digitale pentru realizarea afișelor dedicate proiectului „Citește cu mine”.

Sfârșitul anului 2021 a venit cu o ultimă activitate pentru Clubul IMAGO de la Liceul Tehnologic Nr.2, Tg-Jiu, în cadrul proiectului intitulat „CITEȘTE CU MINE”, la care am participat pentru prima dată în anul 2019. Luna decembrie a acestui an a fost așadar un prilej de a concluziona, de a face un bilanț asupra activităților la care am participat vrednici de-a lungul întregului an 2021 la LECTURIADEA , cu ajutorul căreia m-am reinventat în ceea ce privește lucrul la clasă, punând mai mult accent pe modalități de lucru inspirate care să aducă acel altceva prin care elevul să fie mai implicat, să rezoneze cu textele, înțelegând cum să alternez competențele digitale pe care elevii le au înnăscute, cu actul didactic.

„CITEȘTE CU MINE” a reprezentat o ultimă provocare, în care am implicat două clase și anume clasa a IX-a B, respectiv clasa a XI-a A. Mi-am dat seama că este o șansă pe care trebuie să o valorific împreună cu ei, dat fiind și că elevii în general se „feresc” să citească anumite cărți, volume care li se recomandă și au tendința de a alege singuri și pentru că sunt adolescenți. Adesea am negociat anumite liste de lecturi așa-zise 12obligatorii”, pe care am fost nevoită de fiecare dată să le „ajustez”, să le adaptez, pentru a-i apropia de lectură. Am fost și motivată în implicarea celor două clase de dorința de a descoperi perspectivele diferite de interpretare asupra unui poem original în etape diferite, la vârste diferite, ținând cont că unii de-abia se familiarizau cu liceul, iar ceilalți deja au experimentat un anumit fel de a scrie sau eventuale modalități în a-și creiona răspunsurile.

Urmărind cu atenție programul, propunerile publicate pe pagina oficială de facebook a Lecturiadei, am simțit instinctiv dorința de a-i atrage înspre poemele autoarei Simona Popescu. M-am gândit să se familiarizeze mai întâi cu „imaginea” autoarei, cu experiențele din perioada adolescenței pe care ea însăși le-a evocat, o imagine pe care am creionat-o pornind de la interviurile date, elevii fiind interesați de felul în care s-a simțit inspirată să se exprime,

să creeze, trezindu-le curiozitatea poemul „*Am nevoie de încurajare*”. De altfel, experiența poeziei sale inedite nu ne era străină, mulți dintre participanții la proiect fiind și creatori de materiale pentru o altă activitate a Lecturiadei în luna martie, Ziua Internațională a Poeziei, punctele de plecare de atunci având ca suport tot întrebări lansate de autoarea Simona Popescu, realizând împreună un portofoliu care ne-a și propulsat pentru Școala Solomonarilor din toamna anului școlar 2021-2022.

În timpul demersului didactic, am încercat să răspundem împreună la întrebarea care a și deschis activitatea noastră : „Mai citesc elevii astăzi poezie ?”

Am conturat un proiect pe care l-am numit: „*Poezia- încurajare, poezia-emoție, poezia-ALTER EGO*”. În derularea acestuia, motivația a pornit de la competențe pe care unii elevi le dețin deja sau ceilalți, în clasa a IX-a se formează încă în dezvoltarea acestora, amplificând noțiunile însușite.

Titlu proiect: „*Poezia-încurajare, poezia-emoție, poezia-ALTER EGO*”. Am pledat pentru un **SCOP** didactic, creativ, care să antreneze elevii de la un liceu tehnologic în a-și dezvolta anumite competențe generale și specifice în acord cu disciplina limba și literatura română, precum și competența digitalizată, mizând pe ideea unei învățări interactive.

Numărul de ore: două ore la clasă, precum și etapa de pregătire a materialelor, asincron, pe classroom

Clasa : a IX-a, a XI-a.

Competențe generale:

(cls.a IX-a):

2. Folosirea modalităților de analiză tematică, structural și stilistică în receptarea diferitelor texte literare și nonliterare;
3. Argumentarea în scris și oral a unor opinii în diverse situații de comunicare.

(cls.a XI-a):

2. Comprehensiunea și interpretarea textelor ;
4. Argumentarea orală sau în scris a unor opinii în diverse situații de comunicare.

Competențe specifice:

(cls.a IX-a):

- 2.2. Identificarea temei textelor propuse pentru studiu;
- 2.6. Aplicarea conceptelor de specialitate în analiza și discutarea textelor literare studiate;
- 3.3. Argumentarea unui punct de vedere privind textele studiate.

(cls.a XI-a):

- 2.1. Utilizarea strategiilor de lectură în vederea înțelegerii adecvate a textelor studiate ;
- 2.3. Interpretarea textelor studiate prin prisma propriilor valori și a propriei experiențe de lectură;
- 4.1. Utilizarea tehnicilor și strategiilor argumentative în situații de comunicare diverse (scrise sau orale).

Valori și atitudini :

- Cultivarea interesului pentru lectură și a plăcerii de a citi, a gustului estetic în domeniul literaturii ;
- Cultivarea unei atitudini pozitive față de comunicare și a încrederii în propriile abilități de comunicare ;
- Abordarea flexibilă și tolerantă a opiniilor și a argumentelor celorlalți.

Strategiile didactice au fost creionate astfel încât să pună în practică ideea de lucru în echipă, punând accent pe sarcini mici de învățare, în etape, care să integreze noile informații în rețelele proprii de gândire. **Condițiile** prealabile au pornit de la faptul că elevii cunosc particularitățile genului liric din achizițiile anterioare și vor fi capabili să selecteze, să categorizeze, să le și să se exprime.

Obiectivele didactice au fost formulate astfel încât elevii să fie capabili :

1. să selecteze informația ;
2. să argumenteze propria viziune asupra textului liric ;
3. să realizeze conexiuni cu alte cărți citite plecând de la tema comună sau pe tematică opusă ;
4. să desprindă sentimentele transmise în mod direct de autoare ;
5. să integreze sistemului personal de valori ideea de artă literară.

Aptitudini exersate :

- interpretarea unor secvențe de film în dialog cu interviul și textul liric.
- redactarea unui cvintet, realizarea unei hărți mentale complete și complexe.

Feedback/evaluare s-a realizat prin câte un feedback individual și pe grupe în funcție de realizarea sarcinilor de lucru din cadrul etapelor lecției,

Etapile realizării activității au fost concepute după scenariul didactic : **EVOCARE, REALIZAREA SENSULUI, REFLECȚIE, EXTINDERE** . Pornind de la principiul întrebărilor cu sens, elevii au formulat ei înșiși, în echipă răspunsuri legate de poeziile autoarei Simona Antonescu, felul în care le construiește, faptul că nu se respectă reguli deja cunoscute de prozodie, inovația fiind legată de idee, de originalitate și sentimentul că oricine poate fi poet într-o mai mare sau mai mică măsură, dacă știe să se exprime în relație cu lumea artistică, creatoare de imagini sensibile.

Sintetizând demersul didactic, acesta a fost construit astfel :

Organizare	-etapa asincronă : sarcină de lucru transmisă prin aplicația Google Classroom presupunând vizionarea secvențelor din filmul Dead Poets Society, 1989 , regizat de Peter Weir; timp de lucru 30 de minute. -întâlnirea la clasă antrenând discuțiile despre film și interviu, rezultând construcția argumentelor personale, a opiniilor care antrenează gândirea critică ; timp de lucru 40 de minute.
-------------------	---

Parcurs didactic : Activități de învățare/evaluare	Documentare : 30 de minute, activitate individuală cu o zi înaintea lecției propriu-zise : a. vizionarea secvențelor de film b.răspunsul la întrebarea care deschide activitatea : „ Mai citesc elevii astăzi poezie? ”
	Lecție sincron 90 minute –activitate frontală alternată cu activitatea pe grupe
	Evocare (25 minute) -discuții în marginea sarcinilor de lucru primite (scurte secvențe de film), precum și argumente proprii referitor la importanța existenței poeziei ; -lectura poemului „Am nevoie de încurajare”, de Simona Popescu ; interpretări, asocieri cu alte texte pe teme comune Realizarea sensului (50 minute) -activitate pe grupe pe baza sarcinilor de lucru primite -discuții libere în baza răspunsurilor date la cele nouă provocări Reflecție (15 minute) -realizarea unei hărți mentale - activitate pe grupe
	Extindere (10 minute) -alcătuirea unui cvintet – activitate individuală

I. În faza de **EVOCARE** s-a citit materialul pe care l-am identificat într-o postare pe facebook de doamna Monica Onojescu, prin care se readucea în atenție o scrisoare-mărturisire a autoarei Simona Popescu adresată elevilor în anul 2017, în care oferea puncte de reper pentru o eventuală întâlnire sau pentru a descifra tainele unui suflet sensibil pornind de la interviuri personale și sugestii.

Copiii au fost atrași și de scurte fragmente video extrase din filmul **Dead Poets Society**, fiind impresionați de modul în care poezia poate fi o cale de a te descoperi pe tine însuși , precum și de felul în care erau îndemnați să iubească poezia.

Link-urile cu materialele video la care ne-am raportat sunt :<https://youtu.be/Is5eyrEc1Mg> , <https://youtu.be/aS1esgRV4Rc> , <https://youtu.be/coTl9tmXjnw> .

Discuția a continuat cu interviul autoarei acordat Andreei Archip, publicat pe site-ul scoala9.ro, în care autoarea a vorbit despre perioada adolescenței, despre preocupările specifice vârstei, întrebări care au dat un nou sens întâlnirii noastre și a trezit o reacție de simpatie generală.

Unii dintre ei au concluzionat:„ Aceasta este poezia noastră! ". Ne-am lansat apoi într-un șir de discuții legate de temerile adolescenței:**frica de a nu fi acceptat, de a nu fi înțeles, de a fi ironizat**, discuții care au făcut plăcută trecerea către poemul „*Am nevoie de încurajare*” , al autoarei Simona Popescu.

Primele reacții nu au întârziat să apară. Unii au concluzionat :„Este o poezie profundă ”, „Îmi place sinceritatea și curajul poetei”, „Nevoia înseamnă dorință ”, „ Încurajarea se traduce prin...**IUBIRE**, „ Ne-am regăsit emoționați”. Am realizat că unora dintre ei le este greu să pronunțe cuvântul IUBIRE, pe care l-au rostit întâi în gând, apoi ochi în ochi, apoi în șoaptă.

Au vorbit despre încrederea, încurajarea, dorința de a fi acceptați, valorificați, înțeleși de prieteni și familie.

II. Cea de-a doua etapă a activității didactice, **REALIZAREA SENSULUI** a presupus parcurgerea a nouă provocări care să dea un sens discuțiilor noastre și, care să le ofere răspunsurile pe care le căutau.

Provocările s-au axat pe întrebări care să-i pună pe elevi în ipostaza de a construi răspunsuri argumentate în care să-și activeze gândirea critică :

1. Care a fost prima impresie după lectura poemului?.Explică în trei enunțuri;
2. Alege o structură/ sintagmă/ cuvânt care te-a emoționat. De ce?;
3. Despre ce/ cine vorbește poeta în textul liric?;
4. Oprește-te cu lectura după al cincilea vers și completează cu încă două versuri în care să vorbești despre tine;
5. Ce crezi că înseamnă pentru autoare „nevoia de încurajare”? Dar pentru tine?;
6. Ești interesat(ă) de experiența Simonei Popescu la vârsta adolescenței? Motivează;
7. Ce întrebări ai adresa Simonei Popescu?;
8. Dacă ar fi să asociezi ideea poemului cu o carte citită, numește cartea, autorul și exemplifica prin câteva idei; poți alege și o carte care să vină în antiteza ideii prezentate.
9. Pornind de la modelul de scriitură al autoarei, te invit să scrii propria poezie despre CUM EȘTI ACUM.

Selectez doar câteva dintre răspunsurile lor, care au demonstrat că poezia este o cale de cunoaștere a sinelui :

1. „Prima impresie a lecturii poeziei este aceea că toți trebuie să fim încurajați și să îi încurajăm pe alții”(Bălțoi Rareș, cls.a IX-a B)

„ Lectura poeziei ne invită să ne gândim că oamenii sunt diferiți, unora fiindu-le ușor să vorbească, iar alții fiind mai timizi, au nevoie să fie împinși de la spate. De o vorbă bună, un sfat sau o încurajare avem toți nevoie, altfel lumea ar fi una tristă.” (Trancău Răzvan, cls.a IX-a B)

„Prima impresie după lectura poeziei este extraordinară, pentru că vorbește despre experiențe, iar eu văd fiecare zi ca o experiență diferită în care mi-e și mie teamă, dar îmi fac singur curaj.”(Măceșanu Mădălin, cls.a IX-a B)

„Am înțeles citind poezia că autoarea a pus suflet în toate cuvintele, multă iubire și trudă.” (Tiloiu Andrada, cls.a IX-a B)

2. Cuvintele care m-au emoționat, m-au determinat să înțeleg că este bine să cerem păreri, să fim deschiși chiar și față de alții, fără a ne rușina de ceea ce gândim, de ceea ce suntem sau simțim.”(Tiloiu Andrada. Cls.a IX-a B)

3. „Poeta vorbește în poem despre faptul că ea intenționa să aibă ceva aparte al ei, să fie diferită, acel ceva despre care să nu știe nimeni și să o facă unică.”(Brîndușoiu Ionuț, cls.a IX-a B)

4. „ eu încă nu am descoperit
și nu mă simt așa de pregătit
știu că îmi doresc
dar nu reușesc

- nu mă voi opri însă din încercat
 pentru a-mi putea „zări” încrederea de sine” (Bălțoi Rareș, cls.a IX-a B)
 „ în mintea mea sunt tot felul de întrebări.
 Uneori am senzația că aș fi trăit clipa aceea de două ori în
 timpul zilei.”(Măceșanu Mădălin, cls.a IX-a B)
 „Nu o să-mi fie teamă dacă înaintez prea încei
 Singura dorință este să nu mă opresc. (Gheorghitan Darius, cls.a XI-a A)
5. „Pentru poetă nevoia de încurajare înseamnă alinare sufletească. Pentru a scăpa de greutatea sufletești, are nevoie de un suflet care să o asculte. Și pentru mine metoda de încurajare semnifică sfatul unei persoane dragi.”(Adam Andrei, cls.a XI-a A)
 „ Nevoia de încurajare, pentru mine, înseamnă unuia dintre cele mai importante aspecte personale, dincolo de orice performanță, sport, activitate. Este suportul pe care îl primim de la cei din jur, care ne pot ridica în momentele grele, atunci când nu mai avem speranță. Pentru mine, cel mai mare sprijin pe care mi l-ar putea da și l-aș vrea, n-ar fi nici de la părinți, nici de la prieteni, ci de la Dumnezeu.”
6. „Cred că nu toți avem cum să trăim o experiență identică precum a autoarei. Oamenii sunt diferiți și, mai devreme sau mai târziu vom înțelege că rostul experiențelor este să ne transforme.”((Gheorghitan Darius, cls.a XI-a A)
7. a.Cum ați trecut peste experiența adolescenței cea plină de încercări?
 b.Ce v-a determinat să spuneți tot ceea ce simțiți?
 c. Când ați decis să deveniți poetă, scriitoare?
 d. Ce îi sfătuiți pe adolescenții care vă citesc poezia?
 e.De ce anume vă era frica în adolescența?
 f.Ați întâmpinat probleme majore la școală? Dacă da, care au fost acelea?
8. „Aș asocia poezia autoarei cu textul „Curaj” al lui George Bacovia, pentru că ne învață că, oricât de grele ar fi timpurile, trebuie să fim puternici, să rezistăm.”(Brîndușoiu Ionuț)
 „Eu aș asocia poezia cu lectura „*Cuore, inimă de copil*”, de Edmondo de Amicis, o carte în care băiatul era foarte emotiv, diferența dintre cei doi fiind totuși de vârstă, autoarea fiind adolescentă și el, Cuore, copil. Totuși, băiatul nu voia să spună prea multe despre el în public”.(Pupăză Antonio, cls.a IX-a B)
 „ Dacă ar fi să asociez poezia cu o carte, m-aș gândi la cartea „*Oaia neagră din mulțime*”, de F.Charm, deoarece semnifică un dram de curaj pentru oricine a simțit măcar o dată că nu face parte din mulțime și că vrea să evadeze.” (Mircea Bungețeanu, cls. A XI-a B)
9. „ În mine pe mine mă strâng
 Și nu pot spune nimănui
 Căci sentimentele acestea
 Nu poate nimeni să le înțeleagă
 Ar trebui să mă-nțelegi
 Că tu mă faci să mă-ntristez.”(Adam Andrei, cls. a XI-a A)
 „ Nu sunt puternic pentru a face o casă
 Nu sunt îndemânatic să gătesc precum mama
 Tot ce pot să fac este să învăț
 și să sper că într-o zi voi fi EU.”(Trancău Alexandru, cls.a XI-a A)
 „ Cine sunt eu?

Un suflet dezordonat
Ce este dincolo de mine?
O flacără ce arde
O rază de speranță
Ce îmi lipsește?
Iubirea.” (Popescu Ana, cls.a XI-a A)

III. Etapa **REFLECȚIEI** a venit firesc, legată de NOI și POEZIE. Citind cu atenție textul poetic, această etapă s-a concretizat prin formularea unor sarcini de lucru creative, în urma cărora să se pună în valoare gândirea critică, antrenând abilități de desen, pictură, utilizarea aplicațiilor digitale care să susțină printr-un afiș original tematica activității propuse și întâlnirea noastră cu poezia.

Sarcinile de lucru au fost formulate astfel :

1. Realizează o hartă mentală în marginea poemului Simonei Popescu, „*Am nevoie de încurajare*” .

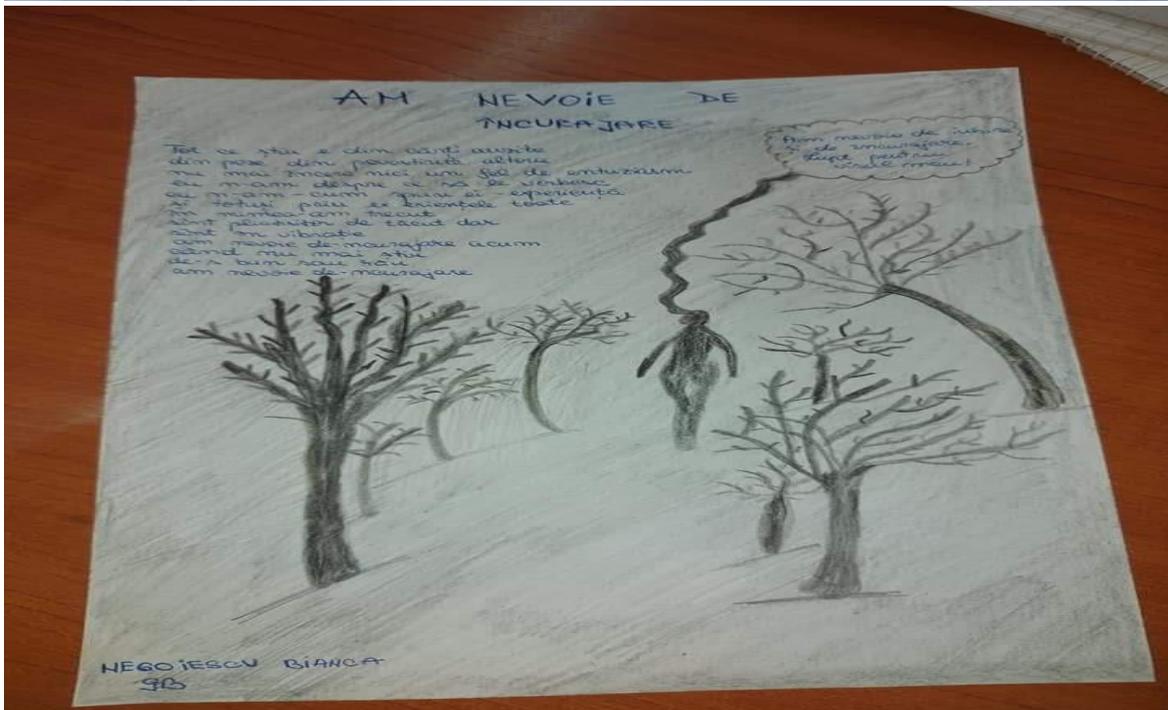
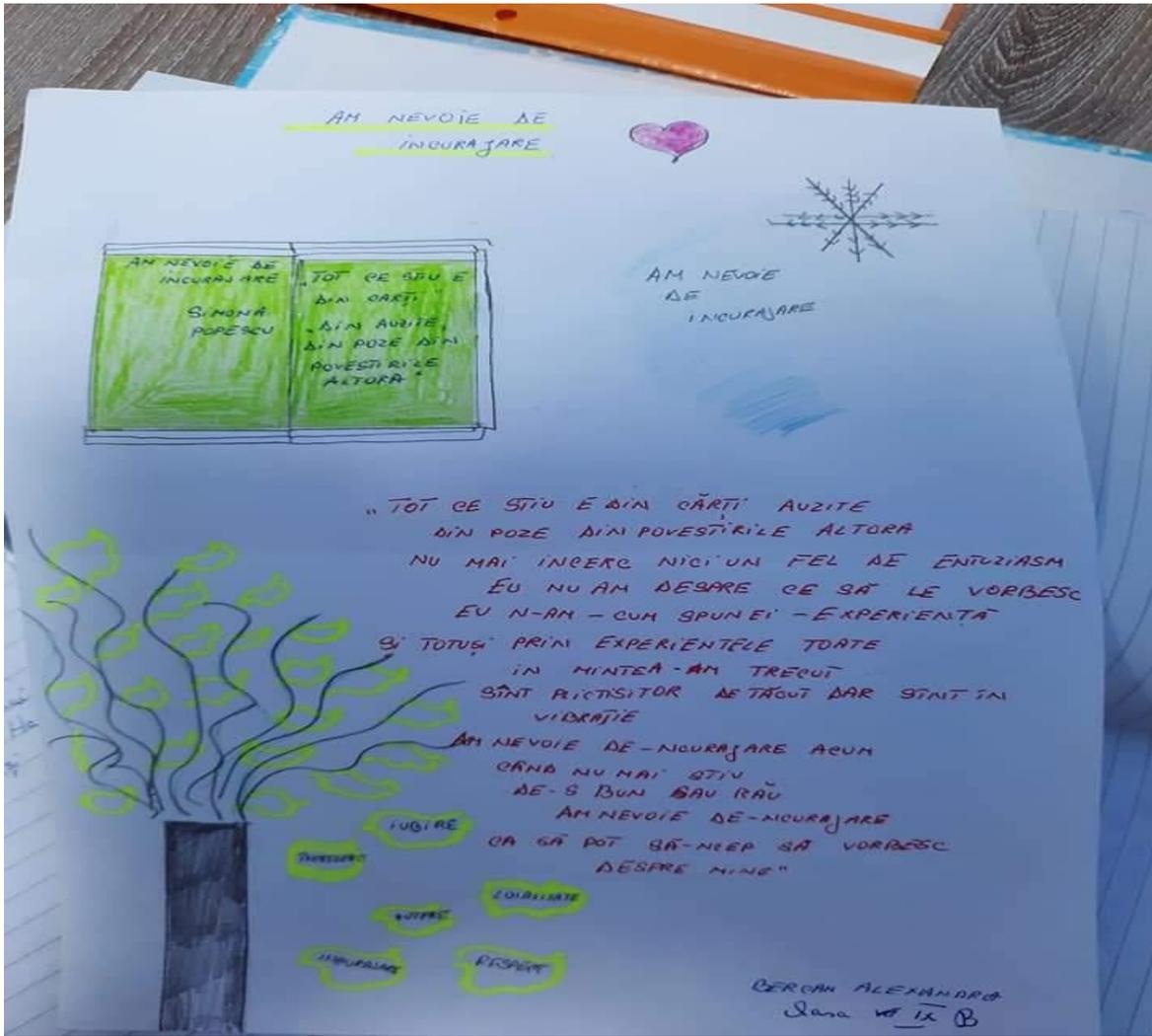
Harta trebuie să cuprindă: tema, cuvinte cheie din text, interpretarea cuvintelor cheie, opinia voastră despre poem, ce credeți că ar spune Simona Popescu din perspectiva adolescenței de astăzi.

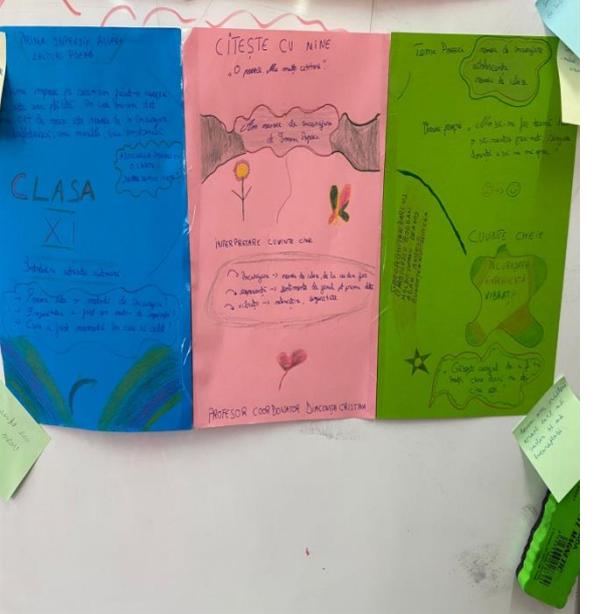
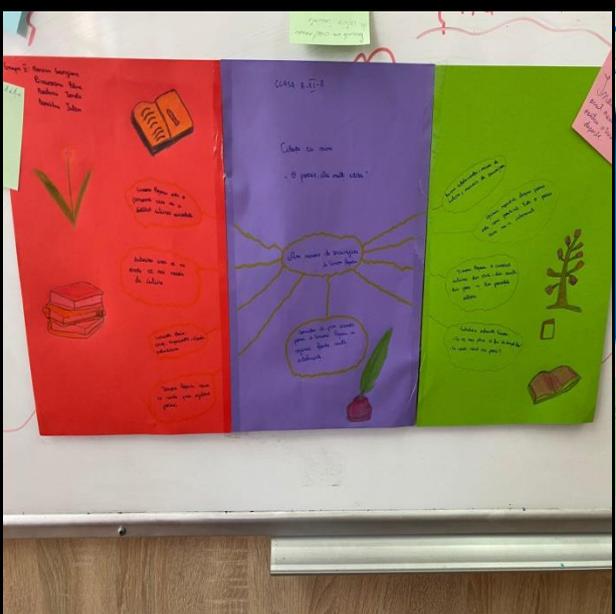
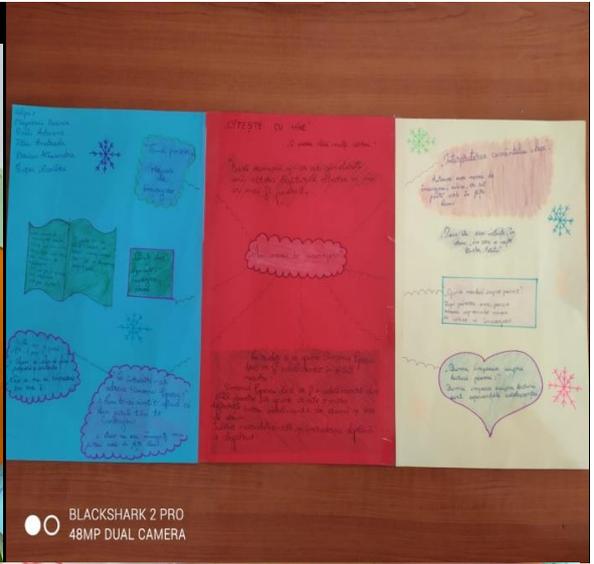
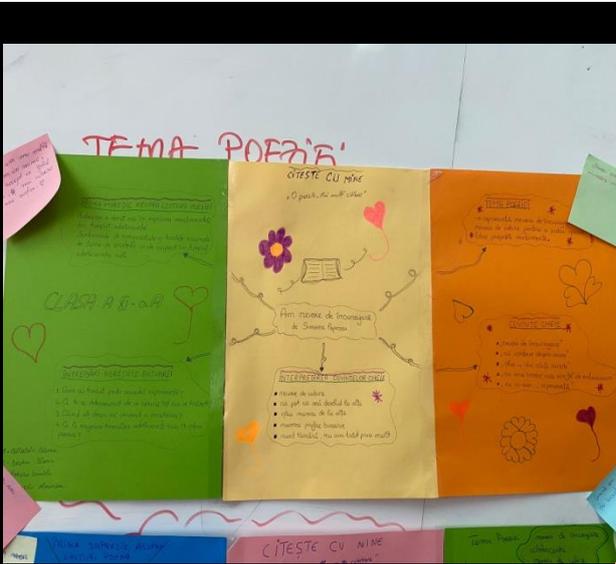
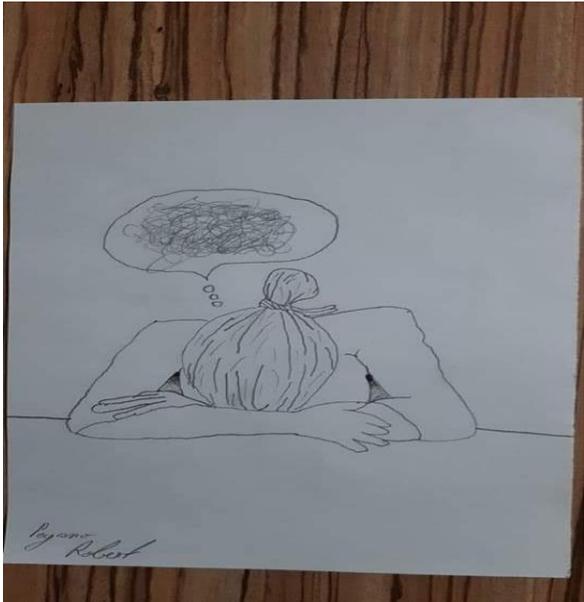
Link-urile la care pot fi vizionate imagini de la activitate, precum și materialele realizate sunt :

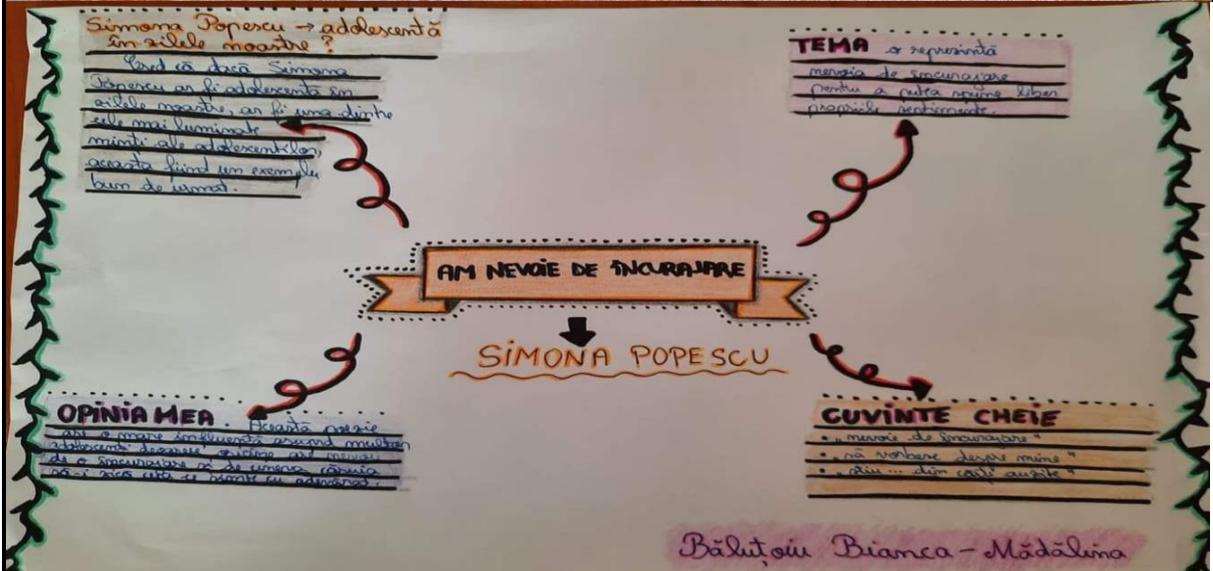
<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5249236138436241/>

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5272207536139101/>

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5272883269404861/>

IV. În etapa de **EXTINDERE**, activitatea s-a concretizat printr-un ultim exercițiu care a pornit de la un joc propus de autoarea Simona Popescu într-o scrisoare adresată elevilor în anul 2017 intitulat „**Înainte am...Acum am**”. Jocul a constat în așezarea elevilor pe două rânduri, completând fiecare câte o rubrică diferită: rândul unu „**Înainte am...**”, iar rândul al doilea, rubrica „**Acum am...**” Poezia care a rezultat ne-a făcut să ne dăm seama că, deși părem diferiți, avem nevoie de încredere, căutăm iubire și, putem fi puțin poeți. O selecție a textelor rezultate ar fi:

„**Înainte am** fost timid și lipsit de speranțe,
Acum am ajuns să trăiesc momente emoționante.
Înainte am fost prea copilăroasă,
Acum am ajuns să fiu prea puternică.
Înainte am fost speriat de lume și credeam că nu mă voi putea integra între colegi,
Acum am încredere în mine.
Înainte am dat test la engleză,
Acum am gândire diferită.
Înainte am citit poezia altfel, în sinea mea,
Acum am trecut peste supărări...” (cls.a IX-a B)

În plus, elevii au fost impulsionați să alcătuiască un cvintet pornind de la ideea: „nevoia de încurajare”- „nevoia de iubire”.

Concluziile asupra activității, asupra a ceea ce am construit împreună au fost evidente pentru toți. Pentru a formula un feedback asupra materialelor lucrate, elevii au răspuns la un scurt chestionar, o autoevaluare construită să ne ajute să conștientizăm dacă demersul și ceea ce s-a lucrat, dacă strategiile folosite au răspuns obiectivelor formulate la începutul întâlnirii noastre :

1. V-a plăcut activitatea de astăzi ?/ Ce nu v-a plăcut ?
2. Scrieți un cuvânt prin care să exprimați cum v-ați simțit.
3. Ce notă v-ați da pentru implicare în activitate ?
4. V-a plăcut munca în echipă ? Dacă da, de ce?/ Dacă nu, de ce?
5. Ați dori să repetăm modalitatea de lucru pe textul liric în această formulă, cu strategii asemănătoare ?
6. Ce sugestii aveți pentru profesor legat de activitatea recentă ?

Participarea constantă la activitățile **LECTURIADEI**, schimbul de experiență, ideile împrumutate, altele noi descoperite, ne-au determinat să înțelegem că este eficient ca învățarea să fie cât mai diversă, folosind metode care să deschidă mereu alte perspective asupra unui text. Întotdeauna a experimenta reprezintă o modalitate de a înțelege, de a adapta, de a duce mai departe conținuturi care să dezvolte competențele esențiale bazate pe **a învăța să faci, a învăța să înveți, a învăța să fii.**

Bibliografie :

Sâmihăian , Florentina (2016), *O didactică a limbii și a literaturii române. Provocări actuale pentru profesor și elev*, Editura ART, București
Onojescu, M., Maier, N.-D., (2020), *ANPRO 20, Experiențe online de multiliterajie*, Editura ART, București.

2. O carte, mai mulți cititori – RECENZII DE CARTE

Activitatea în sine a pornit din dorința de a deschide elevilor apetitul pentru lectură cu un ochi critic, determinându-i să identifice punctele-cheie ale unei cărți, personaj principal, conflicte principale sau secundare, mesajul cărții, precum și opinia personală asupra lecturii. Elevii au fost invitați să treacă în revistă modul în care se realizează recenzia unei cărți, apoi au avut libertatea de a decide în ce mod să treacă în revistă impactul pe care o carte anume îl are asupra unui cititor. Rândurile următoare vin ca exemple din recenziile realizate de elevii clasei a IX-a B.

„**VIAȚA CA O PRADĂ**”, de Marin Preda –recenzie Măceșanu Mădălin

„Cartea prezintă copilăria, încercările prin care trece autorul în anii de școală, parcursul lui până la etapa devenirii unui autor adevărat.

Începutul cărții scoate în evidență faptul că M. Preda reușește să treacă primele patru clase nu oricum, ci aflându-se printre premianți, deși lui i se părea că nu știe mai nimic și, în plus, era și foarte sărac, descult, acesta fiind și motivul pentru care iarna lipsea mult de la școală. Tatăl său nu avea bani ca să-i dea să cumpere cărți. Pleacă împreună cu tatăl său să se înscrie la școală la Câmpulung, dar va fi respins la vizita medicală din cauza problemelor cu ochii pe care le avea.

În „drumul” său încercările sunt din cele mai puternice: un fals librar îi cere o mie de lei tatalui autorului pentru a-l ajuta să se înscrie la o școală de învățători din țară, unde ar mai fi rămas locuri libere. Pleacă la examen la Abrud și va lua examenul de bursă cu nota zece și este primul pe listă. Se evidențiază prin faptul că scrie un eseu de optsprezece pagini în care vorbește despre frumusețea naturii, despre cum înțelege el forța cuvintelor.

A demonstrat că este un elev cu anumite pretenții de la profesorii săi, rămânând corigent la matematică timp de doua trimestre pentru ca profesorul nu îi era simpatic prin felul în care le vorbea elevilor, pe un ton de superioritate, însă reușește ca în trimestrul al treilea să se concentreze, să învețe și trece examenul deși nimeni nu se aștepta. Are multe amintiri legate și de alți profesori, printre care se numără profesorul de istorie, pe care-l descrie ca înfățișare destul de scund, în care vedea însă un model pentru că trezea respectul tuturor, dar care pleacă însă la război. Cu un alt profesor, cel de geografie are loc o altă întâmplare: deși era un om bun la suflet, are o anumită îndârjire împotriva lui Marin Preda, mai apoi însă își cere scuze.

Fiind talentat este susținut să scrie chiar de autorul Zaharia Stancu, care îi dă o lună liberă pentru a-și pune gândurile pe hârtie, dar nu avea nicio inspirație, astfel încât este dat afară de la serviciu. Cu toate acestea, peste puțin timp este angajat ca secretar de presă la minister, dar își da demisia peste câteva luni.

Își amintește de mulți scriitori pe care i-a cunoscut, dar în special de Ion Caraion care îi da o veste minunată, aceea că i se va publica volumul de nuvele „Întâlnirea din pământuri”. Citește multă literatură datorita fratelui unui librar care îl ajutase și vorbesc despre Gogol, Tolstoi, Cezar Petrescu, Balzac, Flaubert. Îl citește pe Swift și își amintește că înainte de a pleca în

armată, își lăsase lucrurile unui scriitor care i le vânduse altora. Își vizitează frații, pe Ilie, apoi pe Nilă care îl îndeamnă să-și cumpere prima pereche de ochelari.

Lucrează în mai multe locuri pentru a câștiga bani. I se prezintă lui Nechifor Crainic care era ministru, încercând să-și vândă o nuvelă, dar acela îl refuză pe autorul Marin Preda. Reușește să aibă chiar doua servicii odată, câștigând bani pentru a locui singur și să-și cumpere haine. Se împrietenește cu Marin Radu Paraschivescu și își publică astfel schița „Pîrlitu”. Sunt legați de discuțiile despre filozofie, dar și prin cele legate de literatură.

Se prezintă la recrutare pentru subofițer, dar, neavând studiile terminate, este refuzat.

Mai târziu, în 1949, când se află la Sinaia, autorul Marin Preda rememorează amintiri, întâmplări și tot nu se hotărăște despre ce să scrie. Are un manuscris în care completează și când se află la București, dar și la Sinaia, pe care îl termină, dar îl neglijează timp de cinci ani într-un sertar, pentru că era de părere ca nu conținea tot ce avea de spus.

Peste ceva timp, prin 1955 își găsește puterea interioară, amintirile îi sunt clare și, în timp ce era redactor la „Viata Românească”, își ia concediu ca să termine cartea, care va apărea peste opt luni de zile în luna decembrie, fiind vorba despre romanul „Moromeții”.

Recomandarea mea legată de romanul „Viața ca o pradă” se referă la modul interesant în care Marin Preda reușește să pună pe hârtie fragmente din viața sa oferind atât de multe detalii, astfel încât cititorul devine curios și înțelege că uneori viața este dificilă și, ca să devii ceea ce-ți dorești este nevoie de curaj și să nu renunți, să lupti pentru ceea ce te reprezintă.”

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5258950860798102/>

„NOVECENTO”, de Alessandro Baricco – recenzie Avram Damian

„Cartea care mi-a atras atenția aduce în discuție un subiect delicat, vorbește despre emoții, tristețea de a fi abandonat, personajul fiind nevoit să-și „scrie” singur propriul destin.

Acțiunea romanului este plasată în perioada dintre Primul și al Doilea Război Mondial, pe un transatlantic care a parcurs drumul apelor dintre Europa și America. Personajul principal este un orfan, viitor pianist, care este abandonat de către părinții săi de nou-născut, pe un pian de la clasa întâi a navei. El își urmează destinul fiind găsit de marinarul Danny Boodman.

Ceea ce surprinde este indiciul, modul în care a fost abandonat viitorul pianist și anume o cutie de carton pe care era desenată o lămâie. Un text era inscripționat pe cutie cu cerneală albastră.

Pianistul a fost convins de-a lungul vieții sale că textul a fost nu un mesaj întâmplător, ci pentru el însemna: Thanks Danny, care se traducea „Mulțumesc Danny”. Bătrânului marinar care l-a găsit, această idee i se părea neobișnuită și chiar avea impresia că totul este puțin forțat, dar nu voia să ia speranța tânărului. Acesta a fost și motivul pentru care marinarul a păstrat ca inițiale în numele băiatului, ceea ce era scris pe cutie. Marinarul devine șansa la viață a celui care va deveni un pianist recunoscut pentru talentul său. Timp de opt ani are grijă de orfan, însă viața

este cu adevărat nemiloasă pentru acest suflet nevinovat: marinarul moare, iar Novecento rămâne pentru a doua oară singur și nefericit.

Se pare ca destinul își urmează cursul, deoarece băiatul este amenințat de căpitanul vasului că va fi dus la un orfelinat, însă cel a cărui singură casă fusese această nava se ascunde și este de negăsit timp de mai multe zile. La un moment dat, apare într-o noapte în sala de bal și cântă la pian. Era prima dată când se apropia de pian, dar, cu toate acestea demonstrează că are un talent extraordinar.

Ajunge un renume nu numai la bordul transatlanticului, ci și pe uscat, pe care însă va ezita să coboare. Devine atât de cunoscut încât aude despre el chiar și R.Morton, cel considerat inventatorul jazz-ului. Acesta se îmbarcă pe vas pentru a-l auzi chiar el cântând pe talentatul pianist, dar și pentru a-l provoca la un duel muzical, pentru a fi votat cel mai bun dintre ei. Novecento nu era însă nicidecum omul provocărilor, ci voia doar să-și „cânte” sufletul. Își dă însă seama că acum este momentul să se arate așa cum este el, un mare artist.

După o perioadă mai lungă de timp, 32 de ani petrecuți numai pe vas, ia o hotărâre surprinzătoare chiar și pentru cel mai bun prieten al său, anunțând că va părăsi vasul și va coborî pe uscat, dar va renunța în ultimul moment. Avea strania impresie că știe tot despre oameni, locuri, viață din povestirile celorlalți.

Peste ani primește o scrisoare prin intermediul căreia află că nava va fi scufundată. Cu prețul propriei vieți, pianistul refuză să coboare, nedorind să renunțe la singura sa casă adevărată, cea care îi dădea lui un sens.

De ce aș recomanda această carte? Este un prilej să ne dăm seama că fiecare dintre noi ne putem scrie destinul, ne putem îndeplini visul, iar alegerile ne aparțin. Ne-am putea adresa întrebarea: dacă ai fi în locul pianistului ce ai face? Ai alege o viață plină de satisfacțiile pe care ți le poate da notorietatea trăind la modul real sau ai rămâne devotat amintirilor tale, prețuind obiectul talentului tău în ciuda unei vieți împlinite material?

Citiți romanul! E posibil să vedeți porțițe care mie mi-au scăpat. Mi-ar plăcea să scrieți despre cum ați înțeles voi și să dezbatem."

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5259359620757226/>

„OSCAR ȘI TANTI ROZ”, de Eric-Emmanuel Schmitt – recenzie Pupăză Antonio

„ De ce am ales cartea Oscar și Tanti Roz? Am fost atras de titlu. Am dedus că o să fiu cuprins de un șir de întâmplări ieșite din comun după numele doamnei ROZ. M-am surprins eu însumi descoperind că așteptările mi-au fost luate pe nepregătite. Nici nu aș fi crezut că o să fiu tulburat, emoționat, că pot să înțeleg acum din altă perspectivă anumite lucruri.

Cine e Oscar? Oscar este un băiețel de zece ani care este bolnav de o boală incurabilă și locuiește într-un spital alături de alți copii asemenea lui, bolnavi. Oscar este special prin

scrisorile sale inedite pe care le adresează oare cui? Lui Dumnezeu, căruia i se confesează ca unui prieten foarte bun și își spune povestea.

Încercările de a rezista în fața bolii, tratamentul care nu dă rezultate, îl apropie de gândul că ar putea să „călătorească” destul de curând într-o altă „lume”, lumea de dincolo. Cei din jur îi ascund adevărul pentru a-l proteja, însă un singur om își asumă să-i dezvăluie cum stau lucrurile: bătrâna infirmieră, Tanti Roz.

Vestea legată de posibila „dispariție” a copilului îi sperie pe părinții lui, care nu au puterea interioară să-l vadă, tocmai pentru că nu pot să accepte. Copilul trăiește o furtună de sentimente și chiar îi mărturisește infirmierei că-și urăște părinții. Pentru că zilele îi sunt numărate, Tanti Roz are inițiativa de a-i contura o altă imagine asupra lui însuși și îi propune să se folosească de imaginație, astfel încât să-și închipuie că trăiește succesiv, în fiecare zi, o altă etapă a existenței sale.

Începând chiar din ziua imediat următoare, Oscar își „trăiește” adolescența și se îndrăgostește de Peggy Blue a cărei boală o face să devină albastră.

Băiatul continuă scrisorile sale către Dumnezeu în fiecare nouă etapă a vieții sale. El scrie treisprezece scrisori, ajungând la vârsta de 110 ani, cea de-a paisprezecea scrisoare fiind scrisă de Tanti Roz.

Aș putea să mai dau alte detalii, însă care ar mai fi farmecul acestei cărți? Pot spune doar că este o carte de suflet, care te apropie de tine însuși și, să nu uităm, de Dumnezeu.

Recomandarea mea sinceră este să vrei să-ți deschizi sufletul, să citești în liniște și să încerci să înțelegi. Poți să devii altul doar prin lectură care îți deschide drumul către cunoaștere.”

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5260112190681969/>

„ DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ”, de J.D.Sallinger –recenzie de Pagano Robert

„O poveste plină de peripeții a unui tânăr aflat în căutarea de sine, provocări, libertate, uneori sau adesea lipsa asumării.

Este vorba despre Holden Caulfield, un adolescent dintr-o familie înstărită căruia îi place să încerce reacțiile celor din jur, un rebel care trebuie să demonstreze în permanență, dar care datorită tentațiilor este destul de greu de potolit.

Holden povestește parcursul ultimelor zile petrecute la Pencey, faptul că rămas corigent la trei materii, aștepta să fie exmatriculat înainte de Crăciun și nu era pentru prima dată.

Ce sentimente îl încearcă? Un posibil regret, motiv pentru care, deși nu participă la meciul de fotbal al școlii, se întoarce pentru a-și lua rămas-bun de la profesorul de istorie, dl.Spencer care îi vorbește despre teza la istorie, dar și despre corigență.

Nu știe să se înțeleagă nici cu ai săi colegi de cameră cu care se ia la ceartă din cauza unei fete. Hotărăște să amâne momentul reîntoarcerii acasă și să plece pentru câteva zile la New York înainte de a da ochii cu familia care oricum l-ar muștrului serios. I se potrivește viața aventuroasă de la New York.

Cu totul bulversat de ceea ce trăiește, fără să fie înțeles, are tot felul de gânduri ciudate și anume ca ar fi posibil să fie bolnav. Ia hotărârea de a se întoarce acasă pentru a-și lua rambun de la sora lui Phoebe la care ținea foarte mult. Sora își dă seama că va fi exmatriculat. Holden ia bani de la sora lui și pleacă pentru a-și vedea profesorul de la care însă fuge mai apoi.

Visează cu ochii deschiși că aventurile lui vor continua: voia să plece cât mai departe, să-și construiască o cabană, să lucreze la o benzinărie și chiar să nu mai treacă pe acasă. Starea lui nu este însă foarte bună...

De aici te las să-ți imaginezi singur.

Ești interesat și de alte detalii? Ai o singură șansă. Provocarea pentru tine este aceea de a citi un roman al experiențelor inedite ale unui adolescent care el însuși face față destul de greu unor etape dificile ale vieții.”

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5262426203783901/>

„GÂNDEȘTE CUTEZĂTOR”, de Ben Carson – recenzie de Tiloiu Andrada

„O carte-surpriză, o lecție a curajului, viața unui om care a cunoscut reușita după ce a înțeles adevărate lecții care l-au transformat într-un învingător. Da, aceasta este povestea chirurgului Ben Carson care a trecut prin adevărate încercări înainte de a avea curajul să fie cine este.

Povestea prezintă pentru început vârsta copilăriei, aceea în care naratorul-personaj mărturisește că era interesat doar de plăcerea jocului, ignorând cu desăvârșire să acorde importanță școlii, fiind și motivul pentru care ia note mici.

De admirat atitudinea mamei sale, care decide să-l ajute impunându-i un anumit program de lucru și își începe exercițiul prin a-și provoca băiatul să citească.

Ben Carson, personajul principal a descoperit treptat că îi place lectura, eforturile sale nerămanand fără ecou: devine cel mai bun din clasă. Ajuns la liceu, descoperă că este atras de medicină și intuiește că acesta va fi „drumul” său. Trece însă prin multe provocări până să-și dovedească talentul și harul de chirurg. Este nevoie adesea să învingă prejudecățile legate de culoarea pielii, dar, în cele din urmă fiind serios și implicat, lucrurile sunt în favoarea lui.

De ce aș recomanda această carte? Din câteva motive foarte importante, aș spune eu:

1. Este important să ascuți sfaturile părinților, care sunt singura și adevărată sursă a curajului tău, cei care îți oferă iubire necondiționată;

2. Să ne axăm pe studii, să conștientizăm la ce suntem talentați sau ce pasiuni avem, pe care le putem descoperi în școală, astfel încât să ne putem face un viitor;

3. Să încercăm să nu mai pierdem atâta timp pe telefoane sau în lumea virtuală, așa cum face generația noastră, pentru că nu o să ajungem nicăieri.

Ei, aici este vorba și despre mine, bineînțeles, însă citind această poveste a vieții lui Ben Carson, mi-am dat seama că este pentru mine un exemplu pe care aș vrea să îl urmez.

Te invit să citești responsabil și să descoperi un Ben Carson autentic, un învingător.

Cine știe? Poate tu vei fi viitorul Ben Carson.”

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5264658753560646/>

„TATĂL CELUIALT COPIL”, de Parinoush Saniee – recenzie de Stamatiou Albert

„Tatăl celui alt copil” spune povestea lui Shahab, un băiețel iranian care este judecat, etichetat chiar de cei apropiați, de propriul tată. Pentru că încă nu vorbește la vârsta de patru ani, îi îngrijorează pe părinții lui care îl duc la mulți medici pentru a afla ce diagnostic are. Mama îi este devotată în totalitate, îl iubește așa cum este și pentru ea Shahab este un copil normal. Nu același lucru s-ar putea spune despre tatăl lui căruia îi este rușine cu propriul copil.

Copilul își manifestă revolta pentru faptul că este respins, în diferite forme: o lovește pe bunica lui cu o piatră în cap, mătușii sale îi rupe rochia. Observă cu mâhnire că frații săi sunt văzuți altfel de către tatăl său care îi laudă constant: fratele lui este considerat deștept, iar sora sa o prezență drăgălașă. De aici vine și toată furia copilului care și-ar dori să fie iubit pentru cum este el de către familie.

Nu intenționat am omis să vă spun că acest băiețel nu este singur în lupta aceasta nedreaptă, cu toate durerile lui care se pare că îi sunt provocate de cei apropiați. El are câțiva prieteni imaginari cărora li se confesează chiar dacă celorlalți nu le adresează niciun cuvânt. Este atât de rănit sufletește, încât nici nu mai poate pronunța cuvântul „TATĂ”, referindu-se la tatăl său. Preferă să îl numească simplu „tatăl”, ca și când ar fi părintele altcuiva. Simte că nu are o familie adevărată care să-l prețuiască, acesta fiind și motivul pentru care nu mai vrea să vorbească niciodată.

Întrebarea ar fi care este legătura cu tatăl altui copil? Nu o să vă spun. Vă îndemn să citiți cartea. Sigur o să fiți emoționați, cutremurați.

Ca o concluzie, aș mai vrea să spun că, de obicei, copiii sunt agresivi, neînțelegători chiar și la școală și fac anumite probleme, dacă nu sunt iubiți acasă sau, cel puțin, nu li se arată aprecierea și afecțiunea. Cam trist, nu-i așa? Citiți povestea lui Shahab...”

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5267543133272208/>

„ ROMEO ȘI JULIETA ”, de William Shakespeare –recenzie de Guțea Nicoleta

„Iată o piesă dramatică, o piesă de teatru publicată în 1597, structurată în cinci acte, în care este vorba despre povestea tragică de dragoste a doi tineri. De altfel, se consideră că W.Shakespeare a fost inspirat în punerea pe hârtie a poveștii, de poemul lui Arthur Brooke

(„Tragica istorie a lui Romeo și a Julietei" în traducere din engleză) din anul 1562. Se pare că șirul inspirațiilor pornește de la alte traduceri ale unor poeme cu titlu aproape identic, cel dintâi poet, Luigi da Porto în 1535 deschizând lungul drum al acestei povești de dragoste.

De data aceasta, povestea de dragoste aduce în prim-plan doi tineri din Verona, Romeo și Julieta, care fac parte din familiile Montague și Capulet, familii aristocrate, dar care se urăsc de moarte. S-ar părea că această ură nu are motive întemeiate. Este vorba mai degrabă de anumite ambiții sociale, orgolii, care dau naștere unor caractere monstruoase.

Destinului nu i te poți însă opune sau lecțiilor de viață pe care ți le oferă. Întâmplarea decurge în așa fel încât cei doi tineri din familiile rivale, se întâlnesc întâmplător la un bal mascat și, fără să știe unul de identitatea celuilalt, se îndrăgostesc. Provocările încep în momentul în care își trăiesc iubirea pe ascuns, fără să spună familiilor și duc în spate povara unei uri necontrolate. Încercările sunt nenumărate pentru cei doi, deoarece sunt nevoiți să facă față intrigilor, confuziilor, întâmplărilor, în urma cărora propria viață le este pusă în pericol, o dată de cei dragi, apoi chiar de ei înșiși. Familia Capulet intenționează să o căsătorească pe Julieta cu frumosul și bogatul Paris, lucru care atrage după sine planul periculos al Julietei de a scăpa de această căsătorie aranjată. Situația nefericită este accentuată și de fuga lui Romeo din cetate după ce-l omorâse pe un văr al Julietei pentru a-și răzbuna prietenul omorât.

Planul Julietei poate însemna și încercarea de a evada din disperare și de a-și urma drumul alături de Romeo.

Suspansul intervine în momentul în care Romeo nu știa de planul Julietei, care intenționa să bea o licoare prin care să simuleze moartea, căzând într-un somn profund. Tânărul îndrăgostit, Romeo află de „moartea" Julietei și la rândul său, bea otravă pentru a o urma pe cea care îi era jumătate de suflet. Ce se întâmplă cu Julieta după ce își revine din somnul adânc? Și finalul nu ar putea să fie decât tragic...

Ce ar putea recomanda ca această piesă de teatru să se afle printre preferințele tale?

1. Modul în care este gândită acțiunea, întorsăturile neașteptate de situație;
2. Lectiile de viață: ura nu poate duce la rezolvarea unui conflict, ci, mai rău îl adâncește;
3. Iubirea adevărată poate să învingă orice. Iubirea e speranță, bunătate;
4. Piesa lui W.Shakespeare atrage tocmai prin faptul că, dacă îți este interzis ceva anume, oamenii au tendința constantă să se comporte exact invers în ciuda tuturor argumentelor posibile.

Cu siguranță, mesajul poveștii de iubire are multe provocări pentru voi.

Nu vă limitați la a crede doar ceea ce vă ofer! Descoperiți singuri cât de frumoasă este lectura adevărată a unei cărți!

Puneți-vă în ipostaza îndrăgostiților. Răspundeți cu sinceritate la următoarele întrebări:

1. Cum ați fi rezolvat neînțelegerile?

2. Era nevoie de măsuri tragice care au atras moartea?

3. Până unde poate fi dus spiritul de sacrificiu? 4. În zilele noastre mai sunt oameni capabili să se sacrifice în numele iubirii?

5. Mai este povestea de dragoste valabilă într-o lume ghidată predominant de alte valori?"

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5295628417130346/>

„LA ȚIGĂNCI”, de Mircea Eliade – recenzie de Brîndușoiu Ionuț

„Cartea „La țigănci ” de Mircea Eliade este o nuvelă scrisă în 1959 la Paris și publicată în 1963 în volumul intitulat „Nuvele”.

Lectura cărții este impresionantă prin subiect, personaje, prin elementele neobișnuite care te „plimbă” din spațiul real în cel ireal.

Personajul principal, un profesor de pian modest, pe nume Gavrilescu, trăiește adesea sentimentul neîmplinirii sau, că în viață i-ar lipsi ceva. Acesta este și motivul pentru care are halucinații pe fundalul unei călduri insuportabile dintr-o zi de vară ireală, în care se plimbă cu un tramvai, o călătorie prin care trece dintr-un spațiu în altul: „ În tramvai căldură era încinsă, înabușitoare....

-E cald, într-adevăr, spuse el. Dar când este omul cult, le suportă mai ușor pe toate...”

În atmosfera halucinantă dată de căldură (cuvânt simbol), profesorul Gavrilescu zărește pe fereastra tramvaiului grădina țigăncilor, simțind instantaneu o curiozitate inexplicabilă pentru ceea ce atrăgea atâtea comentarii critice din partea călătorilor din tramvai.

(Nu știu dacă v-ați gândit, dar în ciuda căldurii, vocile călătorilor pot fi voci ale propriei conștiințe, care îl avertizează pe profesor asupra eventualelor pericole pentru cei care vor să cunoască mai mult).

Profesorul Gavrilescu își amintește că a uitat câteva partituri în casa unei eleve și intenționează să coboare din tramvai pentru a se întoarce și a le recupera, constituind de fapt un pretext pentru a cerceta ceea ce-i încolțise în minte. Nimic nu e întâmplător: coboară chiar în apropierea grădinii țigăncilor, tramvaiul pleacă, iar el rostește trei cuvinte ca un verdict: „E prea târziu!”(textul poate sugera că e târziu pentru un om care voia să ajungă un mare artist și e doar un profesor de pian, adică are visuri neîmplinite)”

Decide să-și urmeze instinctul și pătruns în universul care îl atrage, este invitat de o bătrână căreia îi plătește 300 de lei, să ghicească dintre trei femei, o nemțoaică, o evreică și o țigancă, pe cea din urmă. Greșește însă de fiecare dată, având sentimentul a numeroase „obstacole” care îl distrag de la sarcina dată. Atmosfera, prezența femeilor, îl determină pe profesorul de pian să-și amintească propria poveste de dragoste, cu frumoasă Hildegard, adevărata sa iubire din tinerețe.

După ce-și revine din amorțea simțită în casa țigăncilor, își dorește să se reîntoarcă la eleva sa pentru recuperarea partiturilor. Lucrurile nu mai sunt însă ca altădată. Ca într-un basm, descoperă schimbări care îl derutează: eleva se măritase, banii se schimbaseră, soția lui plecase în Germania. Află că petrecuse nu trei ore în casa țigăncilor, ci doisprezece ani.

Confuz, hotărâște să se reîntoarcă de unde plecase. De data aceasta, baba îi oferă ca fată pe Hildegard, pe iubita lui din tinerețe.

Finalul este neașteptat și te pune să-ți adresezi numeroase întrebări: ce se întâmplase și ce se întâmplă în final cu profesorul?, Ce fel de spațiu este casa țigăncilor, căci anumite etape din întâmplare te fac să găsești un parcurs ca al basmului, cu cifre, alegerea fetei, călătoria?, Care este mesajul final al nuvelei?

De ce aș recomanda această carte?

Pentru că a fost o lectură diferită de tot ceea ce am citit până acum. M-am simțit atras de atmosferă, de imaginea unui București vechi. Mi-a plăcut ideea de a călători dintr-un spațiu într-altul, pe neașteptate.

Aș mai putea spune că este o lectură serioasă, care te atrage, te pune pe gânduri și îți creează și un sentiment straniu, care cumva te înfioară.

În concluzie, față de tot ce am citit până acum, această nuvelă a lui Mircea Eliade este unică."

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5301921313167723/>

„UN MOTAN PE NUME BOB”, de James Bowen – recenzie de Pătroi Cristian

„James Bowen pune pe hârtie propria poveste de viață despre cum poți să rezisti încercărilor dacă îți găsești acel punct de reper care să-ți deschidă calea înspre tine însuși.

Care ar fi, probabil vă întrebați, povestea legată de motan? După cum autorul însuși mărturisește într-un interviu, în momentul în care se afla într-un punct de cotitură a vieții sale, ieșit de la dezintoxicare după dependența de droguri, însoțit de chitara sa pe străzi, îl găsește întâmplător la parterul blocului pe motanul Bob, pe care îl ia să-l îngrijească.

Pe de altă parte, James Bowen, autorul relatează episoade despre viața sa tristă, fiind lipsit de prieteni, făcând parte dintr-o familie destrămată care nu l-a ajutat să se descopere ca

adolescent, ca om și, care nu a știut să-i fie alături. Este interesant de citit cum, dacă ajungi al nimănui, pe străzi, nimeni nu crede în tine, nu-ți acordă nicio șansă, nu e interesat să-ți asculte povestea și să te ajute, ci, mai degrabă caută să vadă doar răul, să te judece, poți descoperi o cât de mică șansă să supraviețuiești. Oare îți vine în ajutor Dumnezeu? Oamenii ei înșiși te condamnă la singurătate.

Șansa unui asemenea om, cum e personajul- narator, rămâne deci motanul Bob, a cărui grijă îl responsabilizează, îl determină să devină un altul, să învețe cum să fie fericit, dacă nu a reușit alături de oameni, alături de un motan.

De altfel, subiectul acestei cărți a transformat-o într-un bestseller, deoarece am citit că a fost tradusă în 30 de limbi. Wow, ce reușită!!

Cu siguranță în colțul tău stai și te întrebi ce este atât de special la povestea dintre un om și un motan? Răspund eu: ce altceva decât puterea oamenilor de a supraviețui datorită iubirii, dacă înveți să ai încredere în tine, să te iubești pe tine ca om, dacă iubești cu grijă un animal, dacă-ți dai o șansă, atunci e imposibil să nu-ți deschizi propriul drum în viață.

O recomandare sinceră: mi-a plăcut pentru că este o carte care te învață cât de fericit poți să fii dacă știi să apreciezi fiecare moment pe care îl trăiești. "

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5322303547796166/>

3. MĂRȚIȘOARE ISTORIOARE – MĂRȚIȘOARE CULTURALE

Luna martie a debutat în spiritul solidarității cu poporul ucrainean, mesaje de încurajare și gânduri de bine pentru toată lumea.

Am povestit și am proiectat imaginea Mărțișorului Povestaș, culegând impresii de la mame sau bunici, apoi am continuat periplul cu ajutorul **Mărțișorului dedicat Femeilor MUZE** pentru marii creatori și ne-am apropiat de:

Rodin - Camille Claudel

Hemingway-Pauline Hemingway

Ibsen -Suzannah Ibsen

Tolstoi-Sonia Tolstoi

Serge Gainsbourg-Brigitte Bardot- melodia „*Je t' aime...moi non plus*”

Trupa Toto, Roxana Arquette - melodia „*In your eyes*”

Eric Clapton-Pattie Boyd- „*LAYLA*”

Chris de Burgh-Diane Davison - „*Lady în Red*”

Rolling Stones-Marsha Hunt- „*Brown Sugar*”

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5530751550284697/>

MĂRTIȘOARE CULTURALE

Am inaugurat astăzi Carnavalul Mărțișoarelor, care a debutat cu o provocare, în care au avut de asociat subiectul unei cărți citite cu un tablou care să le inspire fie un personaj, fie o secvență care i-a atras.

Printre ce am cules, copiii au realizat următoarele asemănări:

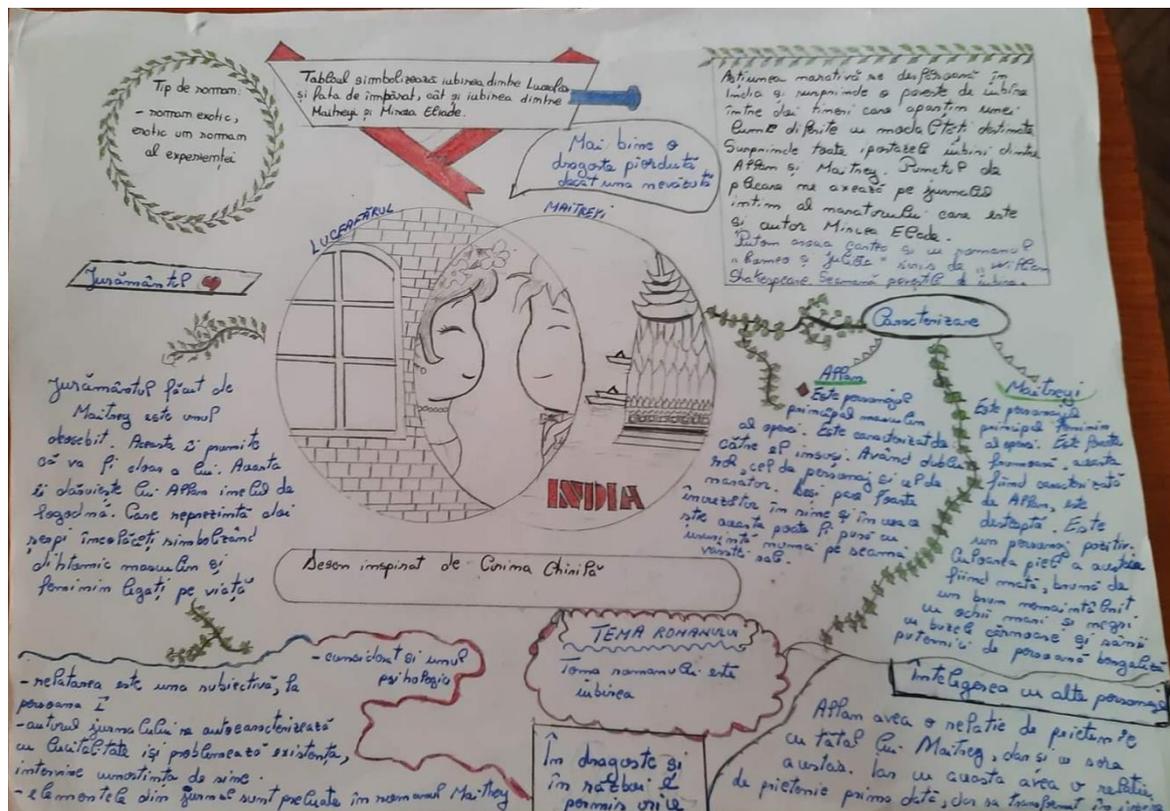
-, personajul **Mara** din proza lui I.Slavici poate fi asemănat cu **Gioconda** lui Leonardo da Vinci, căci „o mamă este neprețuită”, iar portretul Giocondei alcătuit din lumini și umbre ne arată că oamenii au nu numai calități, ci pot să și greșească uneori și nu se știe ce se poate ascunde în spatele unui zâmbet”;

-, iubirea dintre **Allan** și **Maitreyi** din romanul lui Mircea Eliade, ne apropie de povestea fetei de împărat și a **Luceafărului**, scris de Mihai Eminescu, căci uneori tot ceea ce pare aproape, este totuși atât de departe”;

-, personajul **Mara** se aseamănă cu imaginea mamei din tabloul „**Mama și copilul**” de Nicolae Grigorescu prin simplitate și dorința de a se afla alături unul de celălalt”;

-, scena horei din romanul „**Ion**” al lui L.Rebreanu poate fi asociată cu tabloul lui Theodor Aman, „**Hora de la Aninoasa**”, căci surprinde oameni în straie populare care se prind în horă și se cunosc;

- în romanul „**Baltagul**” de M.Sadoveanu, plecarea Vitoriei în căutarea soțului, poate fi asociată cu tabloul lui Claude Monet, „**Căruța pe un drum înzăpezit de la Honfleur**”.

4. ZIUA INTERNAȚIONALĂ A POEZIEI

În încercarea de a da un sens zilei de 21 Martie, plecând de la sugestiile oferite de colegele noastre, căutând în noi înșine un răspuns, cu gândul la cei care sunt greu încercați, în special copiii, am conturat un afiș orientativ pentru Ziua Poeziei. Am strecurat pe ici-colo câte o idee, ca să găsim în poezie speranță, starea de bine, care să ne mai mângâie din emoții.

Am și dat glas gândurilor celor mai profunde sub forma unei poezii:

**Dacă ți se pare că ești singur,
Să știi că la celălalt capăt, sunt eu.
Dacă îți este teamă, mă vei vedea în jurul tău.
Dacă îți vine să plângi, eu pot fi umărul tău.
Dacă vrei să strigi, eu pot fi glasul tău.
Dacă ai nevoie să respiri, eu pot fi plămâniul tău
Dacă ești emoționat, eu pot fi bucuria ta.
Dacă vrei să te joci, eu sunt prietenul tău.
Dacă vrei să pleci, eu sunt casa ta.
Dacă îți este foame, ce am o sa împart cu tine
Dacă esti bolnav, te ajut să te vindeci.
Dacă îți cauți calea, eu pot fi în drumul tău.
Dacă trebuie să treci podul de la un capăt la celălalt,- te aștept
Acolo sunt EU.**

Am realizat și afișul activității cât mai inedit:

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5570071523019366/>

Îți trimit o poezie...

Sunt copleșit de multe emoții
 Imi este și frica să mă gândesc
 Apoi imi apare în minte imaginea ta
 și mi se pare
 Ca aș putea fi eu
 Nu sunt nici vesel, nici trist
 Mi se pare că lumea e nebună, iar
 oamenii normali sunt tot mai rari.
 Ca să pot vorbi cu tine nu pot că nu-
 ți știu limba
 Știu însă cum ne-am putea înțelege
 Bunătatea nu are nevoie de traducere
 Bucuria sau tristețea sunt limbajul
 emoțiilor
 Știu că nu știi ce să faci cu ele.
 Ele vin pe rand
 Tu, invita-le la masa.
 Nu fugi de ele, să nu te sperii
 Ne vizitează pe mulți

22:58 //

De încurajare...

Eu am decis să nu-ți scriu azi de rău,
 prietene.
 Știu că e greu. Mi-e frică și mie puțin.
 Mi-am pregătit bagajul.
 Se discută intens despre loviturile
 tale.
 Și uite, oamenii, chiar dacă sunt
 ucraineni, români, americani...
 Vezi și tu că sar să fie alături de tine.
 Am înțeles bine acum.
 Să fii OM e greu și ușor.
 E greu pentru cei hapsani
 Care oricum nu vor mișca un deget.
 E însă ușor pentru cei obișnuiți să
 împartă din puținul lor.
 Nu te teme! Suntem lângă tine, noi,
 oamenii.
 Cei de bine... ceilalți vor cădea pradă
 jocurilor și ambițiilor nebuniei lor.
 Acum este important. Azi.
 Pentru că suntem împreună,
 Pentru că unu plus unu fac doi,
 Pentru că există emoție, dăruire,
 Cărora ai vrea să le faci poză
 Să rămână veșnic cu tine.

13:36 //

POEZIA - CĂLĂTORIE SPRE MINE

PICTURI ȘI POEZIE - SEMNE REVELATORII

LUNI-CETA PĂDURICHOULUI, TONITZA

Joi-0 floare între flori, N.Grigorescu

Marți-Clementina, N.Tonitza

Vineri-0 floare între flori, N.Grigorescu

MIERCURI-BUJORI ALBI, C.BABA

Luni-0 floare între flori, N.Grigorescu

Link-urile postărilor de pe paginile de facebook ale Lecturidei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5578266228866562/>

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5580789258614259/>

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5584712901555228/>

Ziua Poeziei continuă cu o altă activitate pornind de la poezia „Joc” a lui Tudor Arghezi:

-Ca sarcină de lucru, poți transforma o poezie deja aleasă, în altă poezie, într-un acrostih sau haiku, cvintet.

-Poți alege 2-3 expresii,proverbe pe care să le transformi în vers pentru a da poeziei tale o culoare aparte.

-Sau, poți crea o poezie scurtă pe care să o transmiți prin pantomimă.

Un afiș se conturează astfel, nu înainte de a da culoare jocului-joc.

Creion, de Tudor Arghezi

„Fă- te suflete, copil,
Și strecoară-te tiptil,
Prin porumb cu moț și ciucuri,
Ca să poți să te mai bucuri.

Strânge slovă, cărți și pană.
Dă- le toate de pomană.
Unui nou învățăcel,
Să se chinuie și el.

Gândul n-o să te mai fure
Prin zăvoaie și pădure,
Cu ecoul de cuvinte
Care-ngana și te minte.

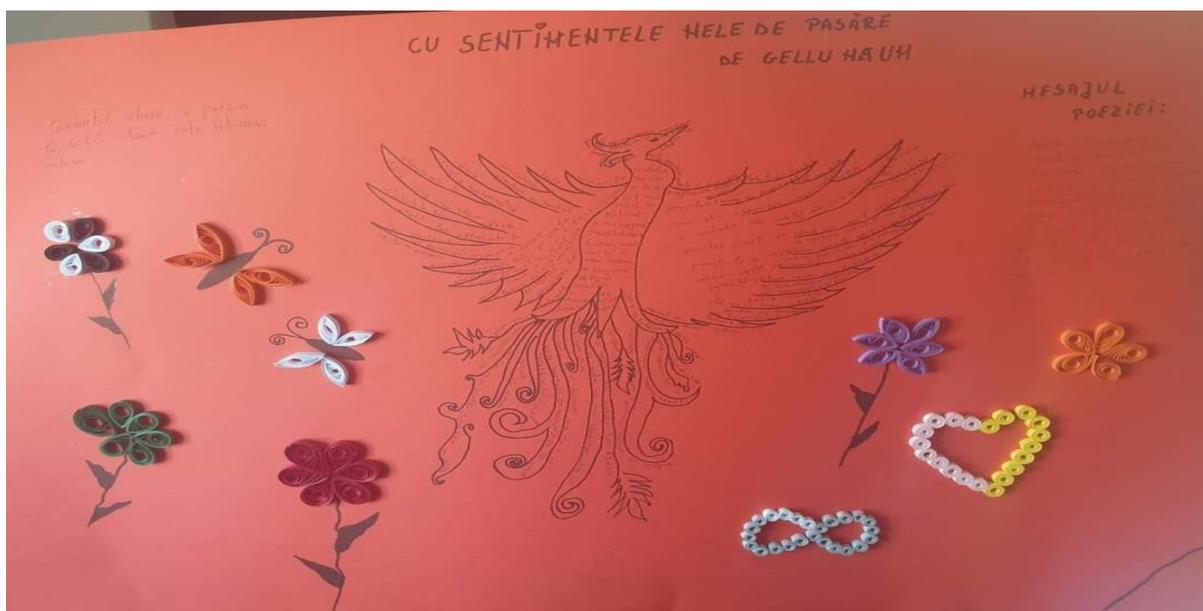
Când tristețile te dor
Uită tot și talcul lor."

Link-ul activității de pe pagina de facebook a Lecturidei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5585678654791986/>

Activitățile dedicate Poeziei transformă Poezia în bucurie în baza unor sarcini de lucru prin care se pune în valoare creativitatea. Am învățat cuvintele în bolul emoțiilor, am realizat pornind de la expresii, acrostih, haiku, cvintet, caligrame.

S-a lăsat cu multă culoare.

Link-ul postării de pe pagina de facebook a Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5586181718075013/>

Ziua poemului din Cutie a însemnat a alcătui un poem în formulă dadaistă. S-au alcătuit distihuri. Terține, astfel încât din poemul inițial a rezultat unul final după ce fiecare a ales un vers reprezentativ din ceea ce se crease anterior.

Link-ul postării de pe pagina de facebook a Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5588946357798549/>

5. LUNA CITITORILOR – NU TE SUPĂRA, CITITORULE!

Provocările care să invite la lectură au debutat cu invitații adresate copiilor de a realiza afișe pornind de la titlul activității „Ghicește cine este?”, plecând de la indicii legate de personaje, cuvinte-cheie, moto, citate, dar și de la întrebările: CINE?, UNDE?, CÂND?, CUM?

O poveste
SPECIALĂ
INDICII

Emoție pură
ESTE POVEȘTEA UNUI
BĂIEȚEL BOLNAV

Suferință și puritate
Părinții nu-i sunt alături și
pentru el este sfâșietor

Speranța vine pe neașteptate
Scrie în fiecare zi
câte o scrisoare
Cui i se adresează?

Important:

- Cine îl ascultă și-l încurajează?
- Ai ghicit?
- O zi este pentru el cât o etapă din viața altora

1. O familie care nu știe să-l ajute.
2. Singurătatea îl aruncă în deznădejde.
3. Viața îi mai oferă o șansă.

4. Reușește să se salveze...este fericit?
5. Oare cine l-a ajutat să-și revină?

Ai găsit inelul?

made with
DADA

O enigmă
1909

made with
DADA

căci acei care se iubesc au drept de viață și de moarte unul asupra celuilalt

...Ultim... te, întâia noapte de...

O iubire mare e mai degrabă un proces de autosugestie

made with
DADA

Link-ul postării de pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5630068820352969/>

6. Activitățile au continuat cu **JOCURILE DE UCENICI**, concursuri de **DIGISCRIERE** în care să se activeze gândirea critică și creativitate, plecând de la cele 10 nevoi umane enunțate de academicianul Solomon Marcus. Proiectul 10 Jocuri-10 Povești a deschis seria povestirilor transpuse apoi în manieră digitalizată.

Albert Stamatoiu a dat naștere creației literare cu titlul „**CUM SĂ FACI SĂ CAZI ÎN ...POVEȘTI**”

„ Cum să faci să cazii în...povești”

Cine aruncă primul cu piatra? Cine știe să spargă cel mai bine geamuri?
Dar cine nu nimerește niciodată căsuța în jocul „șotronul”, știți pe cineva?
Acela sunt eu, Albert. Nu vă mirați și nici nu vă gândiți că aș fi capabil numai de prostii.
Azi o să vă vorbesc despre cum mi-au dat lacrimile destul de recent, ce experiență am trăit și ce am învățat despre mine.

Sunteți pregătiți? Pe locuri, fiți gata...START

...

Salutare! Știu că vă mână curiozitatea, feciorii moșului, în a descoperi câte și mai câte peripeții, ce vă trăsesc prin cap, de gheboși ce sunteți. Dară, să nu ne pierdem timpul cu grețosenii și să purcedem în a da gata povestea, după ce mâncat-ați cu ghiotura friptane rânjind la pui îmbălați în untișor gustos de țî se scurg balele pe la botul ista tare neisprăvit al vostru. Luați licoarea limpede și răcoritoare ca să vă ostoiască dorul de povești, căscați gura și unjeți-vă urechile la șe fășeam io amu câțiva anișori la bunica, când eram un drac împelițat.

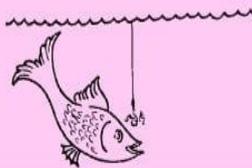
Iacă-tă jocul și povestea...

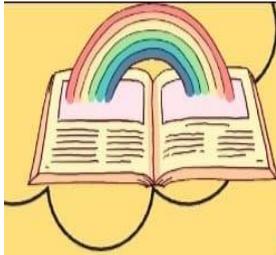
Se fășea că amu într-o zi de vară din alea de nu să mai târmină, de rânjește soarele înfoiat la tine cât îi zulica de lungă și-ți arată toți dinții, se fășea că ieram într-o vacanță din alea de nu le uiți până la sfârșitul zilișoarelor.

Amu' noi ieram io, Albert al Ioanei, Mihai al Petrei, Anca a Tomeștii, Dana a Popeștii, Ionică al Drăghiei și vreo încă câțiva puiuți din cei drăcoși, de nu în puține rânduri sculasem satul cu drăcăriile noastre.

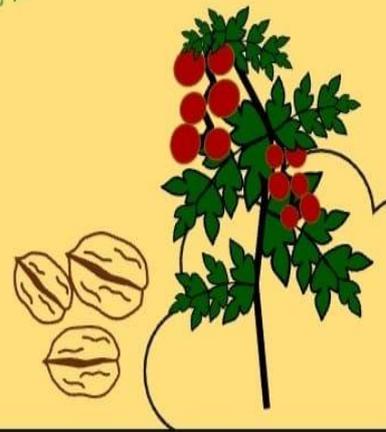
Așe se fășea că, după cum spuneam (stăi măi, drăcane, nu mă grăbi, bre, să mi să așaze mâncarea ista în burdihan!), ieream prîntre cei mai buni la prostii. Joaca noastră ierea din alea neîntrerupte de șeva anume, ci, doar de foame, bat-o vina s-o bată, de pîrdalnică șe iaste ea.

Uite așe, ne veni nouă ideea jenială de a mere la pescuit, cu gândul hazliu de a face o baie de cremene, nu de alta. Și pornirăm noi „ceata lui Piticot, dai într-unul fuje toți”, cătră râul cu pește de la Șușita, de la noi din Gorj, bre firtate, bre.

Fuserăm mulți, că pe drum se mai agățară și alți dăștepți pe lângă noi. Ajunsărăm în livada cu nuși, că la umbra nu te puteai ostoii decât în livadă. Pregătirăm noi undițele, viermii de momeală, suflecărăm ițarii de pă noi, mănășle la cămeșă, puserăm o broboadă pe cap să ne apere de soarele ista aprins și ne apropiarăm de Șușița. Doamne, fericească-ne Doamne, că tare ghini mai iera în apa șa răce ca ghița de să zbarlea mustața, pe care oricum nu o aveam! Sîmțam că șeriul ne trimite ocheadă și ne benoclam ca proști la albastrul de azur și credeam că amu se scoboară șineva la noi să ne dea binețe. Copii din șa proști, ce să vezi! Și, numai ce ne veni din căpățânele aiestea șele săci, o idee ghenială: să giucăm pârdaľnicu ıla de ..PIATRĂ, HĂRTIE, FOARFECE, în pădure. Și unde nu înșepurăm să ne hizim unii la alții mai șeva ca albina la miere. Și tu ia una, eu iau una și tăt așe până ne amintirăm noi de șe venisăm la Șușița.

Îndată vreme sărirăm tăți în apă, îmbrăcați cum ieram că se scurjea apa pe noi de îmbălați șe ieram.

Aruncarăm undițele în apa clară ca un cristal și ne înțăpenirăm chișoarele cu deștele în petrele râului. Așele nu păreau să se miște neam și tăt așteptam să bughim vreun peștioi că tare ne mai ghiorăiau mașele de foame. Ne aduserăm aminte că uitasem în fuga noastră să apucăm un boț de pâne. Amu și pânea iera mai bună ca orișe. Decât deloc, mai bine un ghindoc. Ne slăisem dinții și mășălele în gură da' n-aveam de șe apuca. Limba se uscasa de așteptat, burta să lipise de șirul spinării. Și, când gândiam noi, că s-o terminat tăt, tăt și plecăm acasă, numa' șe să mișcă cu toată putierea dă pă lume, undița lui Ionică al Drăghiei. Și așe se zbătea sărăcanul de iel, că nu-l puteam atinje. El trăgea, peștele tare se giuca. El hăis, peștele, cea. Amu' noi văzurăm că nu e de șagă și sărirăm toți, totuță să-l agiutăm pe băiet. Trăjeam toți de ziceai că suntem în luptă cu zmeul de pe tărâmul alălalt. Ba, ca să vezi șe n-ai văzut pe ist pământ, ne opintirăm toți cu puterile alea de nemâncăți de-asară și, dă-i că prinsărăm peștioaica.

Șine crede că pescuitul e un joc simplu, se înșală amarnic. Mai palpitant, mai cu încurii de așe nici că să putea. Îndată ște puserăm peștele pe pietre la malul râului, trăbuia să trajem la sorti care îl va dezgheoca. Nimeni, nemișor nu voia să atingă făptiura prețioasă. Ba că-i pute mâna apoi, că nu vrea să să știe că a plecat fără să spuie, ba că nu știu să desfacă peștele și, una-două, ia de ceartă. Se uitase de necuratul foamei și toți se împinjeau unul pe zelălalt. Dintr-odată, tăt jocul nostru se făcu o bătaie în tătă regula. Peștoaica stătea la soare și așe se zbătea și aia, de ziceai că se desface sîngură. Stop! se auxi o voce de fată. Mă, da' să vezi și să nu crezi! Așe fată frumoasă foc, io nu mai văzusăm, bată-mă Dumnezeu să mă bată! Tătă cu părul ca aurul grăului, cu ochisorii ca albastrul seriului, subțirică ca o trestie, blândă ca o căprioară, că de fuje te bagă-n boală. Tăți se opriră din șertat și se uitau năușiți la ea. Ea o coroniță pe cap avea, care strălusea de-ți lua ochii. Fețișoara ei sămăna ca a Ileanei Cosânzana, ște să mai vorbim, văzusăm minunea minunilor. Șine ște să zică? Fata să uita cu băgare de samă la noi ca să vadă ște aviem de gând să fașem. Șe putia să facă iaca prostimea prostimi! Că așe ieram noi, ca niște bolînzi de cap care cască gura ca să între musca.

Ea tăt așepta, că ea credea că noi, nărozii nu terminasăm de giucat. Că'n' acolo, ște să vezi? Stăteam ca vițălul la poarta nouă, ne împinjam cu câte un dejet care să vorbească primul, că în rest ieram tătă muți. Atunși fata zise ea : „ Nu va fi rușine fețe de voinici ște s unteți să intrati în apa șiișei fără itari pe voi? ” La auxul așestor vorbe, ne-am uitat ca prostovanii în jos, la noi. Că'n' ne uităm, să murim, nu alta, de rușinea rușinii. Nu știm niși amu' ște s-o putut întâmpla de ajunsam în halul acieia. Parcă ieram Nică a Smarandei din Amintiri din copilărie. Am rămas tătă cu gurile căscate la gândul că șeva ne făcuse peștoaica aia de credeam că nu mai avem itarii pe noi. Ne-am dat de cu siama mai târziu că trăisem o iluzie, ca de poveste. Poate ne ametise soarele pârdaľnic, poate jocul cu plesnitul ne sărise creierii din cap, că prea tare ne înfieram. Oricum, fata așea ne-o făcuse.

Am căzut cu toții de acord să luăm sama de acum încolo să nu mai stăm la pescuit ca să ne luăm la hartă, că, ia aci că nu adușe nimic, nimicută bun . Cel mai bine ar fi ca jocul să rămână joc, să fim prieteni buni, să ne spunem povești dintre cele mai haioase care să ne apropie și din care să învățăm cine suntem.

Vorba vorbeii: „ Spune mamă cum să joc, ca să fie cu noroc.”

Ș-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea mea...

Link-ul postării de pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5853431274683388/>

Andrada Tiloiu a dat naștere creației literare cu titlul „JOCUL DE-A ...NU-MĂ-UITA”

Lecturiada 2022. Jocul „De-a Școala”
Jocul de-a ...NU-MĂ-UITA
de Andrada Tiloiu

Eu..Andrada

Bună ! Mă numesc Andrada și am 16 ani. Ar trebui în această mini-prezentare să vorbesc despre mine, despre copilărie, despre ceea ce a fost și, poate, despre ce este acum.

- 1 Cum AM FOST ? Ca nimeni alta : rebelă, boemă, cititoare, selectivă.**
- 2 Cum SUNT? Mai responsabilă, curajoasă, aventurieră, în căutarea unei lumi vrăjite care să mă redea așa cum nu m-aș fi așteptat.**

Mama și ...EU

-NU vreau să merg cu tine! Nu și tu!, strigă o zgâtie de fetiță către mama ei.

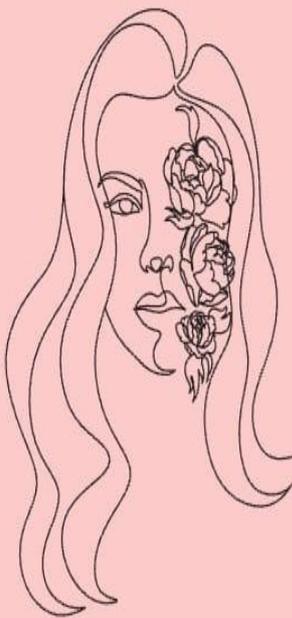
-Nu este frumos să ne tăvălim prin magazine. Dacă ești destul de cuminte, o să vină și cadoul pe care îl aștepti. Hai, că se uită lumea la noi!, zicea mama.

-Tu nu știi mama ce vreau eu. Ești ocupată! Eu vreau acum

-Acum este târziu, draga mea, iar eu trebuie să plec la lucru. Promit că ne vom întoarce imediat ce voi avea zi liberă.

Povestea începe...

Asta este POVEȘTEA mea. O bucățică frântă a unei speranțe care venea prea târziu pentru copilul care aștepta să-i fie mama alături în orice moment sau la orice joc. Cine se uita din afară credea că acesta este unul din acele momente care se întâmplă tuturor părinților, însă pentru copilul care se agăța cu disperare, era imaginea mamei care nu are niciodată destul timp pentru fetița bucălată, șatenă, care nu voia o păpușă, ci, doar să o enerveze pe mama. Oare câți copii strigă fără să fie auziți de părinții lor? Câte nopți fără povești citite, câte zile fără amintiri împreună! Cât strigăt, fugă după atenție, etichete, lupte cu tine însuși, cu orice ar putea să atragă măcar acum, cel puțin acum, o umbră de geană asupra ta! Când simți că mirosul de acum nu este impregnat de mirosul copilăriei de atunci, dacă gustul de acum nu se poate întoarce după cel de atunci, este clar pentru toată lumea și, mai ales pentru tine. Nu poți să visezi la ceva care ți-a lipsit dintotdeauna. Atunci nu-ți mai rămâne decât să inventezi alături de alții asemenea ție, un JOC despre lumea în care credeai că EȘTI: „Antantini mogodan...”, l-am auzit la o doamnă din fața blocului. Povestea despre tinerețea ei. Are ce povesti, ceea ce e bine. Aș putea și eu să povestesc ceea ce aș fi vrut să fie, așa că, nu-mi rămâne decât să închid ochii și să visez:

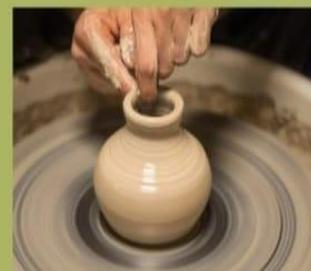
La țară...

Socata bunicii

Copiii vecinilor

Olarul din sat

Sunt la țară, alături de bunici și alți copii. Este o vară de vis: hamac între cireși, cea mai bună socată a bunicii, un butoi de lemn în grădină, o livadă căreia nu-i pot vedea capătul și timp...mult timp pentru mine. Dar...nu eram singură. Copiii vecinilor se urcau pe un bolovan de la poartă și auzeam în șoaptă...„Andra, hai cu noi! Vii? Ne ducem la olarul din capul satului. Ne lasă să ne moxolim cu lut, cu nămol. Zice că ne învață să pictăm în lut. Dar, vino repede că suntem mulți!” . Șoaptele inițiale se transformau în lipsa răspunsului meu, în strigăte în toată regula. „Vine, vine...stați să se schimbe, să-și ia rochița a bună! Nu poate pleca așa!, răspundea bunica.”

1

Nenea lancu era olarul de la noi din sat. Să fi avut cam 70 de ani. Era un moșuleț care iubea copiii. Ne aștepta în fiecare vacanță cu surprize noi. Jocul de-a olăritul ne reconforta pe toți și ne făcea să ne simțim importanți. Ne-a spus că nu oricine poate fi olar, că olar poți fi doar la sat, ca să ai natura aproape, să vezi un copac, să-l strângi la piept, căci îți dă energia de care ai nevoie și apoi în cana, farfuria ta poți așeza cuminte toate emoțiile și gândurile tale ca într-o melodie: „Cum sunt versurile, așa cum se așază ele, rând pe rând, așa va rămâne totul întipărit în inima ta, ne zicea nenea lancu. Ne-a spus să ne gândim la cea mai dragă persoană din viața noastră și, apoi, să „cioplăm” în lut ce simțim pentru ea. Am închis ochii ca să o pot vizualiza pe mama.

2

Era acolo, în mintea mea, parte a jocului de-a olarii. Era și în sufletul meu mai ales dorința de a-i trimite gândul emoțiilor mele. Care a fost creația mea? O vază de flori pe care am pictat flori de NU-MĂ-UITA. Am fost singura care am ales albastrul azur, așa cum este cerul dimineața când deschizi ochii și te concentrezi asupra lui. Flori așezate perfect pe toartă, în cerc, de jur-împrejur. Doar flori și gânduri de...nu-mă-uita, mamă! Doruri, amintiri care nu se așezaseră încă, distanțe, chemări, plânsese, spectacole în magazine de față cu lumea și vise de nu-mă-uita. Dintr-odată am simțit în gât cel mai mare nod și nu mai puteam să-l scot. Mai încercasem și altă dată să-l dezleg cu un cântec, zâmbet, vorbă, dar acum vorbele se încăpățâneau să-mi dezvăluie vocea. Nodul nu se dădea dus cu nimic. Nu voia nici înăuntru și nici în afară.

Amintirea lui nea' Iancu olarul

Nenea Iancu s-a apropiat de mine și mi-a pus în brațe un fluierici în formă de pasăre, din lut: „*Îa-l și fugi repede la tine acasă: Suflă în el și emoțiile tale vor zbura acolo unde vrei să le trimiți. Fugi, Andra!... fugi!...*” Așa se auzea în urma mea, ca o mulțime de ecouri care mă însoțeau pe drum.

Fluiericiul lui nenea Iancu mi-a redat libertatea de a-mi striga toate așteptările, m-a eliberat de mine însămi cea de atunci și m-a ajutat să încerc să mă descopăr, cea care aș putea fi.

De-a olăritul... salvarea mea

Jocul de-a olăritul a continuat timp de câțiva ani până am plecat la școală. Am aflat că bătrânul ne-a așteptat în fiecare vacanță, însă eu nu l-am mai vizitat. Pentru mine a fost găsit leacul atunci. Nu aș fi vrut să stric magia momentului de a căuta în timp. Am vrut doar să rămână așa. Nici „la revedere” nu puteam pronunța. Un singur joc am păstrat până acum în inima mea: cel cu suflatul în fluierici și, când treceam pe acolo, fluieram ca să știe că eu sunt și el mă recunoștea.

Și sfârșitul...

Uneori este bine să păstrezi amintirea unor oameni, momente în viața ta, fără să mai cauți explicații. Știi doar că ajutorul vine pe căi nebănuite.

P.S. Ceea ce am scris este o ficțiune. Orice legătură cu realitatea este pur întâmplătoare. Vă ofer o floare de NU-MĂ-UITA.

Link-ul postării de pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5853815257978323/>

Robert Pagano a dat naștere creației literare cu titlul „JOCUL DE-A MINE ÎNSUMI”

AUTOR ROBERT PAGANO

LECTURIADA 2022. JOFUL DE-A ȘCOALA
**Jocul de-a mine
Însumi**

Ești pregătit pentru aventura mea? Fii pe fază

Să mă prezint:

Bună ziua, prieteni ! Cel mai sensibil băiat posibil, îndrăgostit de lectură, de poezie în special, înnebunit să descopere lucruri noi, căruia îi place să meargă la biserică, nu este nimeni altul decât eu, Robert.

Nu că aș fi vreun special. Uneori sunt în centrul atenției fără să fac nimic deosebit în acest sens. Aș putea compara în acest moment viața mea cu un joc al încercărilor, unul în care mă reîntorc în timp, căci acolo am ocazia să o revăd pe bunica și să păstrez mirosuri, momente, imagini...

Rămâne să-mi cunoașteți povestea acum!

Cum e cu jocurile...

Rememorez cu drag lucrurile pe care le făceam în copilărie, dar un singur joc îmi vine obsedant în minte. Nici măcar nu are un nume. Nu mai știu dacă a existat vreodată sau a fost inventat de noi. Știu doar că singurul motiv care mi-l aduce adesea în minte este faptul că ne jucam la mine în curte, iar bunica ne pregătea mereu câte ceva, o prăjitură gustoasă la cuptor, care avea un miros divin, pe care mi-l amintesc perfect și acum de parcă ar fi fost atunci.

În copilărie eram exact ca o minge, sărind de colo colo, peste tot și rîdeam pe unde nu te așteptai, ceea ce este perfect pentru ceea ce urmam să descopăr. Tocmai pentru că timpuțel nu eram îngrijit atunci, toate se lăsau în voia noastră și nu eram stresat în a găsi ceea ce joacă și ceilalți copii. În orice caz nu eram antrenat în nebunia cu acest calculator de acum. Jocul își păstra aura sa de joc, făcându-ne plătisim, pentru că de fiecare dată inventam o mică lume în care voiam să trăim. Unii dintre noi erau înnebuniri să descopere alte teritorii, să găsească strategii pentru a supraviețui după ce noi îi confisicăm toate bunurile. Alții erau preocupati de a supraviețui nu singuri, ci în echipă, alții se dedicau cercetărilor: mușchilor, plantelor pentru a salva oamenii dacă intervenea ceva. Deși doar niște copii, ne asumam întreaga responsabilitate de a crea lumi pe

Păream un tânăr detectiv...

Tăceam, ascultam, încercam să mă alătur unei tabere sau celeilalte, dar nimic nu mă atrăgea. Îmi făcusem gândul că sunt eu puțin mai ciudat, că nu se inventase încă pentru mine ce puteam deveni. Era însă un lucru care spunea totul despre mine : nu aveam răbdare să mă duc de la unul la celălalt în mod normal, ci sărind ca o maimuță dezorientată, studiind comportamentul celorlalți, spunându-le cu sinceritate ce soluții s-ar potrivi. Timpul trecea și eu rămâneam același neobișnuit, fără să-mi găsesc un loc precis în ceea ce urma să facem noi. Se construiau civilizații, iar eu aproape că nu contribuam cu nimic notabil, stărnind adesea hazul, ca un arlechin. Prezența mea a și dat soluția câtorva dintre ei. Au constatat că în viață nu poți să fii tot timpul serios, ci este nevoie și de zâmbet sincer, de a spune o vorbă cu haz, care să-ți mai însemneze ziua dacă sunt prea multe probleme. Ceea ce a fost curios e faptul că nu am auzit pe nimeni să zică : Dacă citești sau înveți prea mult, înnebunești. .

Caut și găsesc indicii...

Încetul cu încetul, am mai descoperit câte ceva despre mine : nu era rău să întreb și, apoi eram atât de curios cum aș putea să am un rolca să se conteze pe mine.

ÎNTÂMPLAREA A FĂCUT CA ÎNTR-O ZI DE IULIE, O DUMINICĂ MAI PRECIS, DUPĂ CE NE-AM ÎNTORS DE LA BISERICĂ, SĂ AVEM SURPRIZA SĂ PRIMIM UN COLET. NU ERA SEMNAT, NU AVEA DESTINATAR SAU EXPEDITOR, CI DOAR O ȘTAMPILĂ CU ADRESA DE LA MUZEUL ANTICHITĂȚILOR DIN CAIRO. L-AM CERCETAT CÂND PE-O PARTE, CÂND PE CEALALTĂ ȘI AM ÎNDRĂZNIT SĂ-L DESCHIDEM. ÎN COLET NU ERA NIMIC IMPORTANT : UN CEAS, UN JOC TIP CADRAN, CA O RULETĂ, O CHEIE, O SFOARĂ, UN FLUIER ȘI O TICHIIE DE PUS PE VÂRFUL CAPULUI. LE-AM SCOS, LE-AM ÎNTORS PE TOATE PĂRȚILE, NE-AM GÂNDIT CE AM PUTEA FACE CU ELE, APOI LE-AM ASEZAT PE IARBĂ SĂ VEDEM CE FOLOS AR PUTEA AVEA ÎN JOCUL NOSTRU. AM LUAT LA CERCETAT ȘI CUTIA. SURPRIZĂ : PE UN PERETE LATERAL, AM GĂSIT UN FEL DE HARTĂ CU INDICII. AM DECIS SĂ LE URMĂM ÎNTOCMAI.

Kir Kiri și conacul lui

După ce am străbătut jumătate de sat, am ajuns la sfârșitul după-amiezii la casa lui Kir Kiri, un moșuț evreu, uitat de familie, a cărui casă stil conac era mai degrabă un muzeu. I-am înmănat cutia care ne-a trimis la el și am fost invitați să-i descoperim conacul. Tablouri rare, obiecte de îmbrăcăminte vechi, biblioteca care se întindea pe trei pereți, cu scară către partea de sus. Ne-a vorbit despre dicționare, cărți rare, ne-a povestit despre autori precum Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, ne-a citit scrisori de amor vechi, am citit fiecare din ce carte ne-am ales. Ne-a mărturisit că e fiu de preot și despre familia lui plecată în America, care l-a uitat în sătucul românesc. Părea desprins din ireal mai ales că știa și câteva trucuri magice, ghicindu-ne și în cărțile de Tarot.

Destine creionate

Pentru fiecare dintre noi avea un destin de creionat. Mulți se văzuseră deja medici, ingineri, agricultori, directori, numai mie ezita să-mi spună. Îmi tot spunea că va păstra pentru sfârșit, ca să-mi facă o surpriză, probabil și pentru că eram cel mai suspicios. Mi se părea curios cum poate un om să supraviețuiască fără nimeni lângă el la o vârstă atât de înaintată. Ne zicea de o soră mai tânără decât el pe care o pierduseră părinții când era mică într-o gară și, pe care o găsiseră 8 ani mai târziu, când se duseseră la tratament la băi, la Olănești. Fata era cu familia care o îngrijise. Dar, sora rămăsese alături de cei care avuseseră grijă de ea și uitase de ai ei. Nu mai păstrasera legătura nici măcar prin scrisori. I-am adresat o mulțime de întrebări nu numai atunci, ci toată vara, căci aveam toată ziua la dispoziție și, în plus, fără să vrem, Kir Kiri ajunsese ca cineva apropiat de-al nostru.

Ce descoperisem

Ne fascina răbdarea de a ne povesti
câte-n lună și-n stele despre oameni,
de parcă trăise o mie de vieți.
Cercetam atlase de muzică, tablouri,
ascultam muzică la patefon, ne arăta
dansuri din alte vremuri, ne-a făcut
curioși despre lumea care a fost și ne-
a motivat să vrem să o cunoaștem pe
cea în care trăim, să nu fim
indiferenți la suferințele altora, să
fim buni, să citim, să fim noi înșine,
să trăim frumos.

Un anotimp al copilăriei visului despre noi!

Spre final...

Dar...uitasem să vă spun. Ce credeți că-mi ghicise Kir Kiri în cărțile de Tarot ? Ce meserie spunea el că voi avea ? Vă las pe voi să dezlegați misterul celei mai frumoase veri din copilăria mea, în care jocul de-a vacanța a rămas pentru totdeauna în inima mea.

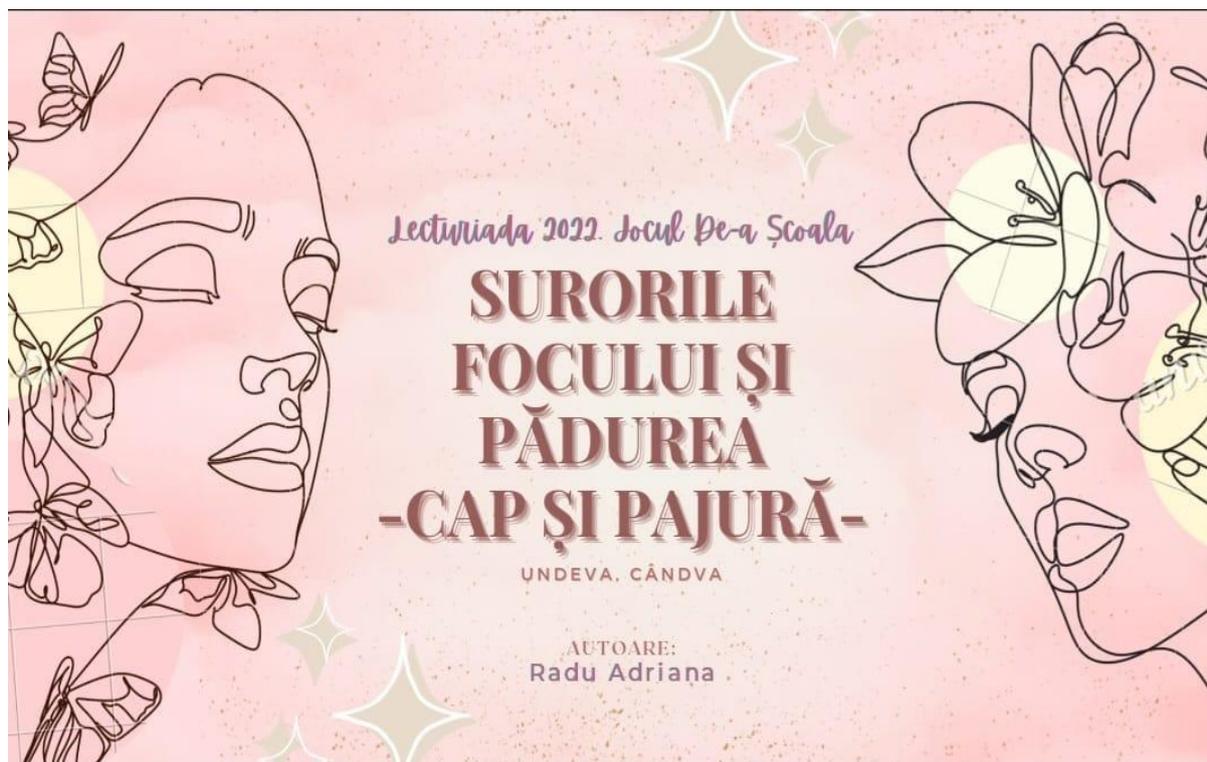
La revedere, Kir Kiri ! Șă știi că nu te-am uitat !

Ați ghicit menirea mea?

Link-ul postării de pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5855571747802674/>

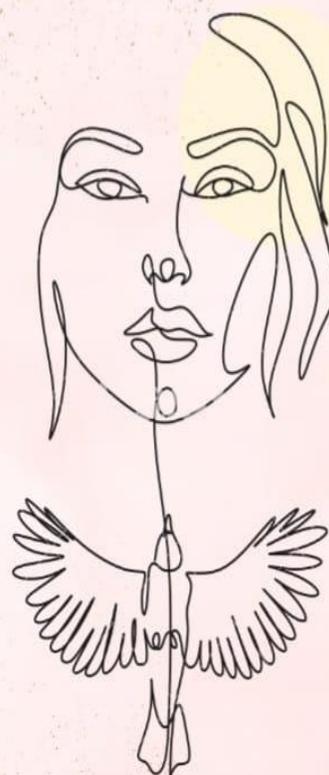
Adriana Radu a dat naștere creației literare cu titlul „**SURORILE FOCULUI ȘI PĂDUREA-CAP ȘI PAJURĂ**”

Bine te-am găsit în
lumea mea!

O SCURTĂ PREZENTARE

Tânăra, 16 ani, tăcută peste poate, veșnic întârziată, căci timpul este dușmanul meu. Prea în banca mea, adesea contestată de colege, copilăroasă, preocupată în general să răspund la apel, mai ales dacă este literar. Adesea nesigură, nehotărâtă, fără a ști să întorc răutățile, am un singur căpitan de armată...pe sora mea...iar eu, eu sunt Adriana.

Să începem...

Am început bine prezentarea mea, căci eu fac parte din Frăția Surorilor. Îmi dau seama că nu a mai auzit nimeni până acum de ea, că este o noutate și poate un șoc pentru câțiva. Dacă nu mă pot exprima la școală, mai bine scriu. Am nevoie să scriu adesea ca să mă descarc. Este și destul de greu în clasa a IX-a. Nimeni nu este pregătit pentru ea. Parcă acum m-am mai obișnuit cu profesorii, colegii, am simpatii, dar sunt și din aceia cu care nu vorbesc, pentru că nu am ce. În general, viața mea este legată de sora mea. Ce bine că am o soră! Semănăm una cu cealaltă la caracter. Am descoperit că avem însă gusturi diferite și, așa putem să ne dăm seama și de oamenii de lângă noi. Ea vede ce nu văd eu și invers. Așa e cu surorile. E mai bine decât să fi fost doi băieți, cel puțin așa se laudă mama.

Eu și sora mea

Despre copilăria mea nu pot să vorbesc fără să o pot aminti pe ea, sora mea. Ea este ca și jumătatea mea. Ca toate fetițele probabil că lumea se așteaptă să scriu aici cât de înnebunite eram după păpuși. Țțț...No...surpriza de-abia acum începe. Mașinuțele, autobuzele, tractoarele, astea erau pasiunile noastre comune. Plus că ar mai fi ceva care nu trebuie să rămână uitat. Pasiunea pentru electronice: televizoare, aparate, calculatoare. Nimic atipic, nu? Numai că nu se prea leagă cu pasiuni pentru fetițe. Nu știu alții cum sunt, dar mie mi-au plăcut și-mi plac motoarele, bicicletele și tot ce ține de rock, zgomot, muzică tare, îmbrăcăminte de piele și nici măcar nu arăt ca un fan rock. Sunt atât de...fată și-mi place asta. Doar că eu sunt eu.

O copilărie neobișnuită

Jocurile mele din copilărie au fost tipic artistice. O întâmplare care a rămas în istoria copilăriei mele, domină și acum amintirea alor mei. În timp ce fetițele de la mine de la bloc se jucau de-a mama și de-a tata, eu experimentam ce înseamnă să fi un DJ. Mă jucam așa pentru ca muzica să se facă auzită în cartier. Aveam un casetofon primit de la bunicul mamei care se bucura de câte ori mă vedea. Nu știu dacă mai în glumă sau mai în serios, când îl vizitam, îmi arăta cum se repară diverse lucruri. De exemplu, dacă repara ceva la chiuveță, ținea lângă el o geantă cu diferite chei pe care mi le cerea la anumite intervale. Același lucru îl proba și cu sora mea. Ne poreclise Surorile Focului, pentru că, zicea el, citește ceva în aura noastră că vom face ceea ce nu a făcut el. Noi ridicam din umeri și ne jucam cu toate cheile din trusa bunicului. Ciocanul ne era familiar pentru că învățasem să batem și cuie drepte, nu strâmbe, cum încerca mama, atunci când tata era plecat și trebuia să se descurce singură.

VACANȚĂ ȘI CAP ȘI PAJURĂ

BILEȚELE CU PORUNCI

CAP ȘI PAJURĂ

CĂLDURĂ, VARĂ, SOARE

Într-o vacanță de vară de prin 2019, la țară fiind amândouă, cu sora mea, am decis să jucăm „Cap și pajură”, dar pe porunci. Musai să le îndeplinim orice ne pica. Am scris fiecare pe bilețele diferite sarcini, unele haioase, altele dificile și am jucat până am epuizat toate bilețelele.

Cuvinte-cheie: pădure, căsuță, provocare

Am fost uimite să vedem cum prin minune și cu totul de neexplicat, ne-a rămas amândurora aceeași sarcină: să construim o căsuță de lemn în spatele livezii de meri și pruni, pe lângă care curgea încetisor un râșor cu cea mai limpede apă de munte în care ne răcoream de arșița verii. Ce ne plăcea la acest joc? Provocările pe care ni le arunca de fiecare dată. Pentru că sarcina era dată și amândouă eram prinse în joc, am trecut la îndeplinirea ei. În timp ce strângeam de prin pădure crengi, tăind de zor, numai ce auzim un sunet prelung de corn, care venea de după izvor, din păduricea din apropiere. Ne-am uitat una la cealaltă, asigurându-ne că am auzit amândouă același lucru. Am decis să explorăm partea cealaltă a râului, doar eram două, ce se putea întâmpla? Ne aveam una pe cealaltă și nicio primejdie nu ar putea fi căreia să nu-i facem față. Aveam asupra noastră o toporișcă, un cuțit, niște sfoară pe care voiam să le folosim la ridicarea căsuței

Ce am descoperit de partea cealaltă, era dincolo de orice imaginație. După hățșul de alunii, măceși și corni care îți înțepau sufletul, s-a deschis o poiană plină de lumină în care făceau baie numai fete. Întreaga poiană răsuna în chiuituri, râsete, dar nu se auzea vreun cuvânt anume ca să se strige pe nume. Ne-am apropiat cu teamă de ceea ce părea ireal. Nu știam exact dacă ceea ce vedeam era real sau eram căzute în vis. Ni s-a făcut semn să ne așezăm la masă. Pe un ștergar de vreo 2-3 metri, de un alb imaculat, erau întinse platouri cu fructe, fripturi care mai de care, iar cineva cânta la fluier și la harpă. Ne-am frecat la ochi. Era vreo petrecere câmpenească de care noi nu știam? Acasă nu ni se spusese nimic de genul acesta.

Călătorie înspre ireal

Ne răzibise însă foamea tot jucând și alergând de dimineață, de când nu gustasem nimic în afara micului dejun. Am întins mâna să răspundem invitației și am realizat că pe platouri mâncarea se transformase în monede de aur tip cap și pajură. Nu ne venea a crede ochilor. Am băgat mâna în grămada de bani pentru a vedea dacă este adevărat ce ni se arată. Bani erau palpabili, reci la atingere, dar imediat ce îi atingeai se preschimbau în fum. Fum la dreapta, fum la stânga. Am realizat atunci că suntem încercate pentru a se vedea dacă rezistăm ispitei. O sete de joc ne-a cuprins pe amândouă și ne-am prins în hora fetelor. Ne-am văzut îmbrăcate în rochii lungi, îi românești, având pe cap coroane de iasomie și alte flori de câmp. Ne-am aruncat într-un vârtej amețitor simțindu-ne mai libere ca oricând, răsând ferice, libere, fără teamă de acele necunoscute. Am simțit vântul răvășindu-ne părul și, cum eram mai din plin în mijlocul dansului, ne-am amintit în același timp de jocul nostru și am rostit „Cap și pajură” cu cea mai suavă voce pe care o auzisem

IELELE, SÂNZIENELE

vis, halucinație, ireal

Pe loc, un fum s-a întins peste tot, iar fetele au dispărut cu totul. Ne-am trezit amândouă pe partea noastră de râu, amețite de joc, cutremurate de întâmplare și am dat fuga înspre casa bunicilor, povestindu-le grozăvia. Bunicii s-au uitat unul la celălalt, așa cum făcusem noi în poiană și ne-au asigurat că din cauza căldurii am avut halucinații, amintindu-ne că era zi de sărbătoare, Sânzienele sau Drăgaica, în jurul căreia se leagă o mulțime de legendă despre niște fete, ielele care vin la râu să se scalde și ademenesc oameni pe care dacă îi prind în jocul lor, nu vor mai fi niciodată cum au fost. Se zice că, de Sânziene, dacă un om le vede, poate înnebuni. Dar ne-au liniștit că e o sărbătoare frumoasă de vară care aduce cu sine, multe ritualuri.

Noi, ielele, descântecele

Am știut începând de atunci că destinul nostru este scris în cartea ielelor, căci noi credem că ne-am întâlnit cu personaje de basm. Nu degeaba bunicul ne-a numit „Surorile Focului”, ci pentru că bănuia el că o să avem o viață aparte.

„Jocul nu e joc până nu e cu noroc.

Dacă ai s teaua ta, apleacă-te către ea,

Caută s teie cu noroc și hai, prinde-te în joc.

Te-ai jucat și ai aflat,

Norocul și-ai căutat”

Link-ul postării pe facebook-ul Lecturiadei:

<https://www.facebook.com/groups/1990804990946055/permalink/5856260017733847/>

7. CREAȚII LITERARE, CONCURSURI NAȚIONALE

Robert Pagano, Concurs Internațional „SCRIE-I O SCRISOARE LUI MIHAI EMINESCU” – PREMIUL al II-lea

24 ianuarie 2022, Tg-Jiu

Dragă Mihai,

Domnule...încerc să fiu cât mai protocolar cel puțin pe moment, căci știu că nu se cade să mă exprim așa, să ne tutuim. Din câte am înțeles, vă place și sinceritatea, exprimarea cât mai directă. O să rămân așadar în spiritul prieteniei și zic...Mihai. Totuși, cine ai fost tu și cine sunt eu? Dacă mă lași să-ți spun Mihai, am sentimentul că mă adresez unui drag prieten, unui prieten bun, adevărat, care îmi lipsește. Sunt genul care își face greu prieteni, pentru că sunt adesea tăcut, așa ca tine și ascult ce am în jur, iau pulsul lucrurilor înainte de a spune ceva. Îți mai spun pe nume și pentru că aproape ești un membru al familiei mele, căci am crescut cu tine încă de mic, cu poveștile și poeziile tale, cu peripețiile tale (am auzit și de povestea ta atât de tristă cu frumoasa doamnă Veronica Micle, blonda, cu ochi albaștri, „înger blond cu priviri albastre" , cum o descrii tu în poezii, căci știu că este ea. Despre care alta femeie ai putea vorbi?. Și eu sunt teroare în privința fetelor: nu le înțeleg, mi se par dintr-un alt univers și mă minunează în fiecare zi cât sunt de schimbătoare. Mă rog, asta e altă problemă.

Mihai, am nevoie de părerea ta, să mă ascuți. Să-ți explic mai întâi despre ce este vorba. Mă gândeam să-ți spun că, de atunci de demult, referindu-mă la perioada tinereții tale, vezi tu, lucrurile s-au schimbat cu mult. Să nu crezi că în bine. Oamenii sunt destul de răi, dar erau și pe vremea ta, de atâta timp se tot luptă pentru principii care nu mai există pentru că nu le mai respectă. Mă revoltă lucrul acesta și am scris ceva idei despre asta pe la revista liceului, exact așa cum făceai și tu odinioară. Aveai curajul de a spune lucrurilor pe nume. Asta m-a impresionat tare: curajul de a fi tu însuși. M-ai motivat să scriu, să citesc mai multe din poeziile tale. Am vorbit pe îndelete despre tine la școală. Am aflat despre un studiu pe care criticul literar la dedicat poeziilor tale extraordinare și care se numește chiar așa: „Eminescu și poeziile lui”. Știi ce mi-a plăcut cel mai mult în expunerea domnului Maioreșcu? Faptul că a încercat să vorbească și despre tine, despre personalitatea ta, despre modul în care erai clar un intelectual, pentru că îți dedicai timpul scrierilor tale, poeziilor, citeai foarte multă filozofie și nu numai și nu te prea interesa dacă ai sau nu bani. Și asta cred că ți-a dăunat într-un fel. Ai văzut că fără bani nu se poate trăi și de câte lipsuri ai avut parte. Norocul tău au fost prietenii care te-au ajutat destul de mult financiar, dar și familia.

În plus, tare, tare mult mi-au plăcut ideile din poemul „Scrisoarea I". Ai fost genial. Ai vorbit despre univers, despre viață și despre moarte, despre faptul că ar trebui să fim conștienți că nu suntem veșnici și să căutam să trăim cât mai frumos. În plus, imaginea pe care ai creat-o legat de faptul că oamenii nu știu să aprecieze în prezentul lor genialitatea unei persoane și se leagă de tot felul de lucruri superficiale, încercând să arunce la coș o întreagă muncă a unui om. Și în acest sens totul se datorează neputinței de a vedea și de a înțelege lucrurile cu adevărat importante. Bine ai remarcat! Deci, nimic nu s-a schimbat. Totul este la fel. Ba chiar mai rău , pentru că acum nu știu să fii citit undeva că ar mai fi vreun om care să spună public, să aibă intuiția a ceea ce va urma. Îmi place deci poezia ta și să știi că am citit vreo câteva. Nu sunt un ignorant. Tineri ca mine să știi că sunt preocupați de tehnologie, de calculator, dar nu suntem așa cum spun alții despre noi. Am învățat să folosim digitalul ca să găsim informații din diverse

domenii. Aaaa...uitasem...ai fi mirat să vezi că telefoanele nu mai sunt ce au fost, că acum nu se mai trimit scrisori prin poșta clasică, ci se scriu mesaje pe telefon și, în loc să ne exprimăm sentimentele față în față, folosim imagini, semne, pe care le numim emoticon. Hai să-ți desenez unul aici ca să vezi și tu cum arată. Uite, ăsta este pentru sărut: 😘 și acesta reprezintă îmbrățișarea: 🤗. Ce zici de asta? Chiar aș fi curios de părerea ta. Să știi că tinerii „dezghețați” care studiază cu profesori inteligenți, îți citesc scrierile și știu să vadă asocierile din poeziile tale cu teorii din fizică, ca spre exemplu teoria relativității a lui Einstein. Ești magnific, incredibil! Cine se întâlnește odată cu vreo poezie de-a ta, cine vede dincolo de cuvânt, ideea, nu are cum să te uite.

Mihai, dragă prietene, mi-aș fi dorit să fiu invizibil și să vă fiu aproape ție și povestitorului Ion Creangă, cel mai bun prieten al tău. Cum vorbeați voi amândoi câte-n lună și în stele! Cum l-ai încurajat tu să-și citească basmele în cadrul întâlnirilor literare, ședințele Junimii, care l-au propulsat. Ai simțit țărâna autentică, vorbirea, snoavele, expresiile populare, proverbele sale care sunt o emblemă a folclorului național.

Cred că te-am obosit cu gândurile mele care vin tăvălug și nu mă mai pot opri. Știu, sunt cam plictisitor uneori. Încerc cu greu să-mi iau „La revedere” de la tine, pentru că știu cât de bine mă înțelegi, dar, iată că am descoperit că-mi place să scriu și să-ți scriu.

Așadar, până îți voi da de veste într-o altă scrisoare, nu-mi iau rămas-bun, ci îți spun: „Bine-ai venit, prietene!”

Pe curând!

Cu drag, eu, prietenul tău,

Robert.

Răzvan Trăncău, Concurs Internațional „SCRIE-I O SCRISOARE LUI MIHAI EMINESCU” – MENȚIUNE

15 ianuarie 2022, Tg-Jiu

Dragă Domnule Mihai Eminescu,

Îndrăznesc să-ți scriu această scrisoare cu admirație și respect. Prea sună formal, nu-i așa? Mai bine ți-aș vorbi exact așa cum simt: liber, deschis, ca unui apropiat. Simt ca ești din familia mea, căci am crescut cu tine. Mi-ai mângâiat nopțile agitate cu poeziile și poveștile tale, căci te știu de mic copil: mama nu-mi spunea decât povestea poemului Luceafărul. Cât vis, zbor, dorință, pasiune și chemare! Îmi imaginam că zbor nu numai înspre preafrumoasa prințesă, ci și spre alte planete. Îmi creionam un adevărat film din imagini mentale, ca un regizor. Începând de atunci, ne-am tot întâlnit cu diferite ocazii: ba la școală la orele de literatură când îți citeam poeziile, ba la radio, căci îmi plăcea să ascult seara poezii sau povești, ba pe YouTube mai târziu, când toți arătau poze din casa dumneata de la Ipotești, ba pe la concursuri. Unii vorbeau despre poezii, dar parcă nu înțelegeau nimic.

Ai vorbit mult despre iubire. Nu am mai auzit nicăieri de iubirea absolută, de femeia ideală, de portretul unei iubite, de felul în care ai definit sau ți-ai imaginat portretul iubitei eterne și pure. Știi ce mi-a plăcut cel mai mult și am reținut? „Femeia este copia imperfectă a unui prototip nerealizabil”. Asta am auzit-o recent, de la doamna profesoară de română. M-am gândit destul de mult la afirmația aceasta. Am ajuns la concluzia că nimeni nu este perfect, toți încercăm să demonstrăm câte ceva, să fim alții, uitând să ne căutăm destinația. Cred că te-ai gândit la frumoasa poetă Veronica Micle. Cât de speciale, unice au fost schimburile de scrisori dintre voi! Am reținut că iubirea eternă, femeia care îți este predestinată, este plină de toane uneori și te perpeleşti ca un pui până o cucerești.

Chiar îmi doresc să-ți mai spun ce am admirat la dumneata: felul în care ai păstrat neatinsă prietenia dintre dumneata și povestitorul Ion Creangă. Cum vă regăseați și cât vă admirați unul pe celălalt! Am apreciat și prietenia specială cu autorul I. L. Caragiale, felul în care, deși păreați atât de diferiți, fiecare cu gândurile sale, deși va aflați unul în compania celui alt, vă admirați reciproc. Fiecare avea stilul său unic. Dumneata erai visător, interiorizat, îngândurat, prea puțin preocupat de ce este în jur și te distingeai de I. L. Caragiale, care era atent la detalii, cu spirit de fin observator al caracterului oamenilor, pragmatic, un „regizor” al vieților celorlalți, ironic, de care erai atât de „legat” și îngăduitor cu tot ceea ce este diferit la ceilalți. O mare calitate care m-a surprins tare și care m-a determinat să te privesc și să te înțeleg altfel, mai ales că am înțeles că prietenia poate fi și între oameni care au pasiuni, îndeletniciri diferite.

Creațiile tale, în special poeziile îmi sunt dragi. Să-ți mărturisesc totuși...Nu toți îți citeau poemele și te apreciază. Mulți te-au criticat de-a lungul timpului și s-au tot căutat diferite cauze sau motive care mai degrabă să arunce în anonimat efortul unui om inteligent. Ce folos că, după ce nu mai ești, sar toți în sus să te admire și ar dori să te asculte și să te înțeleagă! Am mai fost impresionat de un lucru anume: vorbeai de timp, de univers, de noi oamenii. Mă întreb adesea ce ai citit înainte, ca să-ți deschidă orizontul. Lectura am văzut că te-a făcut ceea ce ai devenit mai târziu. Străinătatea ți-a priit, pentru că te-ai educat din drept, filosofie.

Cum de ai știut să intuiești anumite aspecte care s-au apropiat foarte mult de fizică sau ideea de univers paralel? M-ai ajutat în câteva privințe importante: am ajuns la concluzia că trebuie

să citesc mult, în special cărți de calitate care să mă ajute să am alte perspective asupra vieții, a oamenilor, să învăț să diferențiez binele de rău și să-mi spun și punctul de vedere, chiar dacă e posibil să-i deranjez pe unii, cum ți s-a întâmplat și ție.

Când este ziua dumneata, pe 15 ianuarie, ce te mai sărbătorește lumea!!!. Te asociază cu ideea de simbol național. Mie îmi place ideea, nu știu dacă și dumneavoastră.

Îți mai spun un secret: tinerii din zilele noastre nu mai prea citesc. Nu prea mai vor nimic. Nu citesc o carte pentru că se folosesc de internet. Spun ca vor citi de acolo. Eu încerc să împac cele două ipostaze . Și digitalul este extrem de folosit în secolul nostru. Dacă ai vedea cât de ușor putem avea acces la operele tale! Cu un simplu click, deschidem alte orizonturi. Oricum ar fi, cu click sau fără click, tot îmi ești aproape. Îmi rămân cărțile. Am o bibliotecă destul de frumoasă acasă din care aleg cărți și citesc.

Închei scrisoarea mea aici, nu înainte de a-ți promite că ne vom mai întâlni cu siguranță.

Cu prețuire multă, îți aruncă din zbor o salutare,
Răzvan

**Albert Stamatoiu - Concurs Național și Internațional „MAGIA CUVÂNTULUI
EMINESCIAN ÎN POEZIE ȘI CULOARE” – MENȚIUNE**

„Scrisoare lui Mihai Eminescu”

Dragă om, ce mă inspiri
Astăzi m-am decis să-ți scriu,
Și nu vreau ca să te miri
Dar fără tine-i pustiu.
„Somnoroase păsărele”,
O! Ce dulce poezie,
O citeau educatoarele,
Și cădeam în feerie.
Luceafărul mai apoi, mi-a căzut atât de drag,
L-am citit de multe ori
Pășind pe al vieții prag,
Sau fiind cu capu-n nori.
Știu că ai trecut prin multe
Ai compus apoi pe foi,
Nu a fost nimeni să te-asculte
Exact ca noi,
Și triști și goi.
Mă regăsesc prin tine astăzi,
Căci de la tine am plecat
Simțind iubire-n miazăzi,
Și durere în apus, durerea-n artă eu mi-am transformat.
Rămâi în inimile noastre
Nu doar la bac,
Căci ești cântul păsării măiestre

Și fără tine sunt sărac.

Andrada Tiloiu – Concurs Regional de Creație „MODALITĂȚI DE PROMOVARE A LECTURII, CA BAZĂ DE CUNOAȘTERE, ȘTIINȚĂ ȘI CULTURĂ, ÎN INSTITUȚII ȘCOLARE ȘI PE PLATFORME ONLINE” – PREMIUL I

Curajul de a reuși...curajul de a trăi

Ce înseamnă a avea curaj în zilele noastre? Să te arăți celorlalți așa cum ești, neținând cont de prejudecăți? Ești un om curajos dacă spui de fiecare dată ceea ce crezi? Sau, poate că și tăcerea, modul în care îți poți controla reacțiile e un curaj al omului care rabdă cât rabdă și apoi se revoltă? Curaj mai poate fi considerată și acțiunea unui om de a se apăra, de a-i apăra pe alții și să nu-ți fie frică de consecințe sau de moarte. Curajul și răbdarea sunt calități ale omului înțelept. Răbdarea stă la baza fiecărei reușite, tocmai de aceea ne este pusă la încercare pe parcursul drumului spre împlinirea anumitor visuri. Ca să ai răbdare tot timpul, ar însemna un foarte bun autocontrol și mă întreb oare cine poate să nu dea curs gândurilor sale, atunci când răbdarea poate fi înlocuită cu frustrarea de a nu reuși sau aceea de a nu te ridica la înălțimile celorlalți?

În primul rând, curajul este acea calitate care ne permite să depășim obstacolele cu care ne confruntăm în viața de zi cu zi. Din acest punct de vedere curajul este strâns legată de speranță. Noi suntem în general nerăbdători, întrucât ne gândim la viitor, așteptând ceva sau dorind ca ceva să se petreacă exact așa cum am vrea. A fi un om al curajului înseamnă de fapt a fi prezent la ceea ce se petrece în momentul respectiv. Vorbind despre curaj și reușită, o inspirație o reprezintă și povestea chirurgului Ben Carson, relatată în cartea „**Gândește cutezător**”, un personaj care a trecut prin adevărate încercări înainte de a avea curajul să fie cine este. În cazul lui, nerăbdarea nu i-a fost cel mai bun prieten în copilărie. Ba chiar a trecut prin câteva momente destul de dificile, datorită ignoranței față de școală. Salvarea lui a venit pe neașteptate din partea mamei sale, colacul de salvare al fiecăruia dintre noi, îngerul păzitor care ne ghidează existența în momentele cele mai dificile, o mamă care-și încurajează copilul să citească. Reușita lui Ben Carson, răbdarea de care dă dovadă este cultivată prin intermediul lecturii care îi oferă posibilitatea de a-și atinge visul de a deveni chirurg. Ce înseamnă asta pentru un tânăr care trebuie să învingă prejudecățile legate de culoarea pielii? Fără urmă de îndoială este nevoie de răbdare fără limite, curaj, putere interioară, dorința de a reuși.

Pe de altă parte, curajul este o mare calitate care se șlefuește cu pași mici, dar siguri. Devine o parte din tine dacă știi să judeci tu singur pentru tine, dacă accepți realitatea și îți dai seama că este nevoie de putere interioară, de „luptă”, de a învinge toate neplăcerile ca să poți reuși. Curajul de a arăta un zâmbet chiar și în momentele cele mai dificile, înseamnă că deja ai reușit. În acest sens, o lectură a curajului care vă poate motiva, emoționa, încuraja este „**Oscar și tanti Roz**” de Eric Emmanuel Schmitt, în care se relatează povestea unui băiețel de zece ani, bolnav de o boală incurabilă, care își alege drept prieten pe Dumnezeu căruia i se confesează. Copilul, al cărui tratament întârzie să dea rezultate, îi mărturisește asistentei pe post de mamă, că-și urăște părinții care ezitau să-l viziteze tocmai pentru că nu puteau accepta apropiata

„dispariție” a lui. Tanti Roz, infirmiera are o sarcină precisă: are inițiativa de a-i propune copilului să se folosească de imaginație și să se gândească la fiecare zi ca la o altă etapă a existenței sale. Cum poate face acest lucru? Scriind în fiecare zi câte o scrisoare adresată lui Dumnezeu. Ce este important? Să-ți deschizi sufletul, să încerci să înțelegi. Poate că Oscar nu mai are răbdarea să-i înțeleagă pe ceilalți, pentru că este preocupat să înțeleagă fiecare zi pe care și-o imaginează. Să poți să rezisti fără să te revolți împotriva unui destin nedrept, este o dovadă a unui curaj dincolo de orice înțelegere umană. De obicei, oamenii se revoltă, dar acest băiețel știe să ne dea cea mai importantă lecție de viață. Ne îndeamnă să ne bucurăm de fiecare moment, să iertăm, să ne mulțumim cu ceea ce avem și să avem CURAJUL de a rezista indiferent de provocări.

În concluzie, curajul este una dintre cele mai importante calități pe care le dobândim dacă știm să deschidem ochii la timp, dacă citim ca să avem o altă deschidere înspre lume, dacă acceptăm provocările cu tot ceea ce aduc ele și găsim cele mai potrivite soluții.

Nicoleta Guțea – Concurs Regional de Creație „MODALITĂȚI DE PROMOVARE A LECTURII, CA BAZĂ DE CUNOAȘTERE, ȘTIINȚĂ ȘI CULTURĂ, ÎN INSTITUȚII ȘCOLARE ȘI PE PLATFORME ONLINE” – PREMIUL I

Sacrificiu în numele iubirii sau a te lupta cu prejudecăți?

„Romeo și Julieta”, de William Shakespeare

Câte sacrificii se pot face în numele unui ideal, fie el legat de o poveste de dragoste, fie moral în care susținem principii de viață, care definesc orice ființă umană? Putem spune că obosim luptând pentru ceea ce credem, pentru noi înșine sau pentru celălalt? Doar IUBIREA în toate formele ei, poate schimba o lume. Da, numai iubirea deschide infinite porți către universul ființei noastre. Dar, pentru ca totul să nu pară atât de simplu, avem nevoie de provocări. Nimic nu e ușor, nimic nu e simplu.

Dacă vrei să știi de ce este capabil un îndrăgostit, te invit să descoperi nu numai o poveste de dragoste, ci aspecte profunde ale unei societăți dominată de prejudecăți.

Oprește-ți pașii către „Romeo și Julieta” de William Shakespeare și iată ce vei afla.

Ne-am putea oferi o invitație la teatru, la o piesă dramatică publicată în 1597, structurată în cinci acte, în care este vorba despre povestea tragică de dragoste a doi tineri. Este interesant de aflat că William Shakespeare a fost inspirat în punerea pe hârtie a poveștii de dragoste, de poemul lui Arthur Brooke („*Tragica istorie a lui Romeo și a Julietei*” în traducere din engleză) din anul 1562. Se pare că șirul inspirațiilor pornește de la alte traduceri ale unor poeme cu titlu aproape identic, cel dintâi poet, Luigi da Porto în 1535 deschizând lungul drum al acestei povești de dragoste cu provocări.

De data aceasta, povestea aduce în prim-plan doi tineri din Verona, Romeo și Julieta, care fac parte din familiile Montague și Capulet, familii aristocrate, care se urăsc de moarte. Această ură nu are însă motive întemeiate. Este vorba mai degrabă de anumite ambiții sociale, orgolii, care dau naștere unor caractere monstruoase.

Destinului nu i te poți opune sau lecțiilor de viață pe care ți le oferă. Întâmplarea decurge în așa fel încât cei doi tineri din familiile rivale, se întâlnesc întâmplător la un bal mascat și,

fără să știe unul de identitatea celuilalt, se îndrăgostesc. Provocările încep în momentul în care își trăiesc iubirea pe ascuns, fără să spună familiilor și duc în spate povara unei uri necontrolate. Încercările sunt nenumărate pentru cei doi, deoarece sunt nevoiți să facă față intrigilor, confuziilor, întâmplărilor, în urma cărora propria viață le este pusă în pericol, o dată de cei dragi, apoi chiar de ei înșiși. Familia Capulet intenționează să o căsătorească pe Julieta cu frumosul și bogatul Paris, lucru care atrage după sine planul periculos al Julietei de a scăpa de această căsătorie aranjată. Situația nefericită este accentuată și de fuga lui Romeo din cetate după ce-l omorâse pe un văr al Julietei pentru a-și răzbuna prietenul omorât. Planul Julietei poate însemna și încercarea de a evada din disperare și de a-și urma drumul alături de Romeo.

Suspansul intervine în momentul în care Romeo nu știa de planul Julietei, care intenționa să bea o licoare prin care să simuleze moartea, căzând într-un somn profund. Tânărul îndrăgostit, Romeo află de „moartea” Julietei și la rândul său, bea otravă pentru a o urma pe cea care îi era jumătate de suflet. Ce se întâmplă cu Julieta după ce își revine din somnul adânc? Și finalul nu ar putea să fie decât tragic.

Ce ar putea recomanda această piesă de teatru să se afle printre preferințele noastre?

1. Modul în care este gândită acțiunea, întorsăturile neașteptate de situație;
2. Lecțiile de viață: ura nu poate duce la rezolvarea unui conflict, ci, mai rău îl adâncește;
3. Iubirea adevărată poate să învingă orice. Iubirea e speranță, bunătate;
4. Piesa lui William Shakespeare atrage tocmai prin faptul că, dacă îți este interzis ceva anume, oamenii au tendința constantă să se comporte exact invers în ciuda tuturor argumentelor posibile.

Cu siguranță, mesajul poveștii de iubire are multe provocări pentru orice cititor. Important e ca lectura să fie intimă și personală și cititorul să descopere singur cât de frumoasă este interpretarea unui text în mod autentic.

Dacă ne-am imagina în ipostaza îndrăgostiților, cât de sincer am răspunde următoarelor întrebări:

1. Cum ar fi putut fi rezolvate neînțelegerile?
2. Era nevoie de măsuri tragice care au atras moartea?
3. Până unde poate fi dus spiritul de sacrificiu?
4. În zilele noastre mai sunt oameni capabili să se sacrifice în numele iubirii?
5. Mai este povestea de dragoste valabilă într-o lume ghidată predominant de alte valori?

Întrebări despre cine suntem și ce am putea deveni într-o lume dominată de prejudecăți, deschid subiecte de discuție care nu au o finalitate. Am putea să recunoaștem că mai ales în perioada adolescenței, povestea lui Romeo și a Julietei este povestea noastră a tuturor, căci toți simțim nevoia de un sacrificiu cât de mic și de „lupte” cu inamici invizibili. Farmecul iubirii este acela că adesea ne îndrăgostim în fiecare zi de oameni pentru ideile lor, pentru ceea ce este interzis, pentru a înțelege neînțeleșul, că iubirea înseamnă TOTUL.

Bianca Negoiescu – Concurs Regional de Creație „MODALITĂȚI DE PROMOVARE A LECTURII, CA BAZĂ DE CUNOAȘTERE, ȘTIINȚĂ ȘI CULTURĂ, ÎN INSTITUȚII ȘCOLARE ȘI PE PLATFORME ONLINE” – PREMIUL al II-lea

Răbdarea...o virtute, nerăbdarea un păcat?

Cuvântul **RĂBDARE**. Ușor de însemnat pe foaie, dar greu de pus în practică. Adesea, atunci când vorbim, totul pare ușor, iar imposibilul pare a avea și sorți de izbândă, transformându-se în posibil. Depinde totuși de ce valoare și câtă însemnătate dăm cuvintelor și cum le asociem și cu faptele noastre, căci orice cuvânt în lipsa faptelor este doar o formă lipsită de substanță.

În primul rând, îmi pun întrebarea: Oare ce valoare ar da răbdarea situațiilor tensionate? Ar putea așeza pacea acolo nu există decât un conflict nesfârșit? Un om care poate avea o răbdare greu de definit, poate avea respectul fiecăruia dintre noi, pentru că este un om al nonconflictului, al păcii. De ce nu au oamenii răbdare? De ce sunt impulsivi? Cred că răbdarea poate fi înțeleasă drept capacitatea unei persoane de a gândi de două ori mai repede decât ceilalți, căci își canalizează atenția doar într-un scop, într-un punct, pentru rezolvarea unei situații. În același timp, „răbdătorii” au o perspectivă mai largă asupra situațiilor, sunt mai senini, mai siguri pe ei, judecă în detaliu împrejurările și apoi decid.

Oare cum este bine? Să fii mai răbdător sau impulsiv? Acestea sunt întrebări cu două tășuri. Depinde de situații. Răbdarea poate fi arma cu care poți câștiga orice război în liniște, fără a face lumea să te disprețuiască. Răbdarea poate fi o cale înspre succes. Când pierzi un război, fie psihologic, fie pentru supremația unuia asupra celuilalt, cu răbdare vei învinge în următorul. Se pare că în viață nimic nu este întâmplător, ci toți urmăm o cale la al cărei sfârșit ajungem mai devreme sau mai târziu. Însă, când ai răbdare asociată cu puterea interioară, totul are sens și te duce înspre o finalitate favorabilă sau, care te determină să spui: „**cu răbdarea treci și marea**”.

Despre un om al răbdării poți vorbi dacă i-ai înțeles sensul vieții și l-ai acceptat așa cum este el fără să-l judeci. Cum poți să-ți însușești aceste lecții? Prin lectură, care este o cale de a ajunge înspre tine însuși. Un exemplu de om puternic, motivat, dar și sensibil și răbdător este personajul *Novecento* din romanul lui Alessandro Baricco. Orfan, abandonat de părinți pe un pian de la bordul unei nave, Novecento este găsit și crescut de un marinar Danny Boodman cu răbdare-răbdarea omului care îi dă o șansă la viață altuia și are compasiune pentru semenii săi. Pentru Novecento, viața își deschide aripile prin talentul cu care a fost înzestrat, fiind nu un om al provocărilor, ci unul care vrea doar să-și „cânte sufletul”. Și are ocazia să se arate așa cum este el atunci când este invitat la un „duel” muzical alături de cel considerat inventatorul jazz-ului, R. Morton, care urcă pe navă pentru a-l cunoaște și în egală măsură fiind interesat de valoarea talentului său. Câtă răbdare poate avea Novecento? Răbdarea omului care atunci când află că nava pe care locuiește se scufundă, refuză să coboare pentru că este *singurul cămin* pe care îl cunoaște. Citind cartea, poți învăța ce este răbdarea, care nu acționează singură. Ne-am putea adresa întrebarea: dacă ai fi în locul pianistului ce ai face? Ai alege o viață plină de satisfacțiile pe care ți le poate da succesul sau ai rămâne devotat cu răbdare amintirilor tale, prețuind obiectul talentului tău în ciuda unei vieți împlinite material?

Pe de altă parte, mă întreb dacă nu cumva prea multă răbdare, uneori, poate fi și un semn de slăbiciune. Am văzut care sunt efectele răbdării, însă ce poate aduce cu sine un spirit nerăbdător? Libertate, tentații în fața cărora poți rezista destul de greu dacă nu ești „croit” pe a înțelege anumite lucruri pe care dacă alegi să le faci, îți pot arăta efectele nerăbdării. Nerăbdarea mai poate însemna și lipsa asumării atunci când ai sentimentul că trebuie să demonstrezi în permanență celor din jur cine ești, deși nici tu nu ai certitudinea a ceea ce ai

putea fi. Aceste întrebări mă apropie cu gândul de Holden Caulfield, personaj al cărții „*De veghe în lanul de secară*” de J.D.Sallinger, un adolescent rebel, care dă dovadă de o mare nerăbdare în acțiunile sale. Holden este prin felul său de a fi un adolescent destul de greu de potolit, un tânăr nerăbdător. Rămâne corigent la trei materii, așteaptă să fie exmatriculat, hotărăște să amâne momentul reîntoarcerii acasă și să plece pentru câteva zile la New York înainte de a da ochii cu familia sa. Fuge de asumare din nerăbdare și de teama consecințelor. Nerăbdarea lui ar putea fi înțeleasă ca nerăbdarea adolescentului care vrea să trăiască în fugă toate experiențele vieții și apoi să se oprească asupra uneia. Visează cu ochii deschiși că aventurile lui vor continua: voia să plece cât mai departe, să-și construiască o cabană, să lucreze la o benzinărie și chiar să nu mai treacă pe acasă. Pentru Holden viața este un șir nesfârșit de aventuri care nu au nimic de-a face cu răbdarea, ci mai degrabă cu nerăbdarea de a înțelege, de a descoperi de unul singur cum să devii cine ești, fără reguli, fără să te comporți așa cum se așteaptă de la tine. Pentru el, aventura este o călătorie de maturizare, de formare.

Așadar, răbdare sau nerăbdare? Azi sau mâine? Pace sau război? Vechiul sau noul eu? O serie de întrebări la capătul cărora înțelegi că multe lucruri depind de tine, ca o sumă a deciziilor pe care ești nevoit să le iei la un moment dat, chiar dacă îți place sau nu, pentru că răbdarea aduce cu sine și avantaje și dezavantaje.

Cristian Lăpăduși - Concursurile Naționale „SPUNE-MI O POVESTE PENTRU SUFLET” - PREMIUL al II-lea

A AVEA RĂBDARE- o poezie a sinelui

Despre răbdare putem vorbi cu „răbdare”, fără grabă, în liniște, gândind cele mai potrivite răspunsuri din care să învățăm ce înseamnă A AVEA RĂBDARE. Există oare metode care ar putea fi folosite pentru a ne educa rezistența la răbdare ?

Nu am nicio îndoială că în viață sunt multe împrejurări în care răbdarea ne este pusă la încercare. Sunt momente în care vrem, ne dorim să rezistăm în fața neprevăzutului. Și sunt altele în care nu mai vrem să „putem”. Dar, oricât am spune că renunțăm, viața merge înainte și noi odată cu ea.

În primul rând, adolescența poate fi considerată o vârstă a educării răbdării. Când ești adolescent timpul nu mai este timp, nu mai știi exact care parte a personalității tale este prezentă atunci când te afli în dificultate și reacționezi spontan. Spontaneitatea este cuvântul de ordine. Poate exista însă o lecție a răbdării dacă îți dai seama că aceasta este o mare calitate pe care ai putea să o șlefuiști. Care ar putea fi cea mai potrivită cale ? O posibilitate ar putea fi dată de cultivarea gustului pentru lectură. Da, lectura poate fi un leac pentru cultivarea răbdării. Pe lângă rolul ei terapeutic, lectura îți poate deschide multe uși către tine însuși. Un exemplu potrivit al educării răbdării care te poate apropia de reușita proprie, de altfel o recomandare personală, poate fi considerat romanul „Un motan pe nume Bob” de James Bowen. Ce anume poți învăța din povestea personajului? Dacă rătăcești pe străzi și nimeni nu crede în tine, nu e interesat să-ți asculte povestea sau nu ezită să te judece, poți descoperi o mică șansă să supraviețuiești, dacă te înarmezi cu RĂBDARE. Ce este atât de special la povestea dintre un om și un motan? Ce altceva decât puterea oamenilor de a supraviețui datorită iubirii, dacă înveți să ai încredere în tine, să te iubești pe tine ca om, dacă-ți dai o șansă, dacă devii

responsabil, atunci e imposibil să nu-ți deschizi propriul drum în viață. Ce-mi amintesc din mesajul cărții? Că poți fi fericit dacă știi să apreciezi fiecare moment pe care îl trăiești. Iubirea, reușita implică o doză considerabilă din elixirul răbdării, pe care, dacă o deprinzi, înseamnă că te-ai maturizat.

Pe de altă parte, sunt momente în care trecem prin grele încercări. Fără doar și poate sunt decizii pe care trebuie să le luăm forțat și multe dintre ele pot fi foarte nelalocul lor. Poate că viața ne desparte pe unii de ceilalți, dar ne și apropie în același timp. Am impresia că omul este mult mai puternic decât crede el că este. De ce nu alegem să ne îndeplinim scopul cu orice preț și alegem să-l lăsăm pe mai târziu? Cu siguranță există mereu soluții, dar ele trebuie căutate. Deciziile nu se iau pe moment. O decizie de moment este mult mai diferită decât o decizie luată peste o săptămână. Am convingerea că, atunci când crezi că nu mai poți, mai poți puțin. Nu sunt doar vorbe, ci trăiri. S-ar putea considera că intervine în consecință nerăbdarea de a câștiga timp, de a sfida ceea ce nu este pe placul tău, de a te război pentru că momentul nu mai poate fi amânat. De pildă, acesta poate fi și cazul celebrului cuplu de îndrăgostiți Romeo și Julieta din drama lui William Shakespeare. Tragicul este dat de nerăbdarea celor doi îndrăgostiți de a fi împreună și din dorința de a-și „învinge” familiile care se urăsc, motivate de ambiții sociale, orgolii, care stau în calea fericirii lor. Ce lecții de viață se pot desprinde de aici? Iubirea poate să învingă orice; iubirea e speranță, bunătate, răbdare; ura nu poate duce la rezolvarea unui conflict, ci, mai rău îl adâncește. Am cu adevărat certitudinea că, dacă îți este interzis ceva anume, oamenii au tendința constantă să se comporte exact invers în ciuda tuturor argumentelor posibile. E vorba că răbdarea poate deveni o nerăbdare care îți poate provoca suferință sau te poate atrage într-un carusel cu final tragic.

Așadar, răbdarea este o calitate, o cale de a te adapta comunității în care trăiești, de a-ți găsi glasul interior și de a transforma încercările în reușită, însă orice răbdare are și o limită, atunci când este momentul potrivit în a spune și „DESTUL”.